HAROLD PINTER

Născut în 1930, într-unui din cartierele cele mai sărace ale Londrei, Harold Pinter a debutat ca actor, *jucînd In numeroase piese sub numele lui adevărat: David Baron. Primele sale lucrări datînd din 1957* (Camera *şi* Liftul de serviciu) *atrag de îndată atenţia asupra unui talent aparte.* Aniversarea *(1958) şi apoi* Îngrijitorul *(1960) — lucrare dramatică distinsă de ziarul* Evening Standard *cu titlul de „cea mai bună piesă a anului^ — consolidează faima scriitorului, care uneori îşi regizează şi interpretează propriile producţii.*

Opera **lui** *Pinter a fost, în general, asociată acelei direcţii din literatura contemporană care susţine tezaincom,unicnhHitnţii iimfine, dar o astfel "de Idee este adiacenţ_^£crisMlui__ său, preocupat în primul rînd să înfăţişeze o lume a insecurităjii, unde [viaţa oameni-lor e pjjidită—de~fizimejaTr necunoscute, o~ lume greu descifrabilă, plină de obscurităţi, de contradicţii inconciliabile. Intenţia scriitorului este de a ne prezenta neclarităţile cotidianului într-un timp în care relaţiile sociale au devenit pe cît de complicate, pe atît de disimulate. Iată de ce piesele lui Pinter încep, de obicei, prin a prezenta o situaţie banală, fără relief şi_ în care, dintr-o dată, irumpe misterul. La lumina exploziei^se conturează vag şi ameninţător_.a. serie de se?— C.rete, niciodată deplin clarificate. Acum*

fapte limpezi, demne de întreaga noastră crezare, se încrucişează cu alte fapte, la fel de sigure şi de credibile, autorul refuzînd să destrame enigma şi menţinîndu-şi spectatorii într-o îndoială neliniştită asupra realităţii şi a corelaţiilor dintre cele două serii de adevăruri. Personajele lui Pinter nu spun niciodată în termeni categorici nici ceea ce sînt, nici mobilurile lor ultime, şi rămîn învăluite în dubiu pînă în clipa dispariţiei.

Nucleul creaţiei **lui** *Harold Pinter îl formează spaima unor categorii sociale, pe care evenimentele epocii îi lipsesc de acea siguranţă în faţa vieţii, de acea încredere în viitor fără de care existenţa devine o teroare.*

Harold Pinter

îngrijitorul

In româneşte de OLGA MANIU şi IVAN DENES

THE CARETAKER a play by
Harold Pinter
Methuen and Co. Ltd. — London 1960 by Theatre Proraotions Limited

Pentru Vivien

Personajele

MICK, un bărbat de aproape treizeci de ani. ASTON, un bărbat abia trecut de treizeci de ani. DAVIES, un bătrîn.

ACŢIUNEA PIESEI SE DESFĂŞOARĂ ÎNTR-O CASĂ DIN VESTUL LONDREI.

ACTUL I — *O noapte de iarnă.* ACTUL II — *Cîteva clipe mai tirziu.* ACTULUI — *Două săptămîni mai tirziu.*

f cameră. O fereastră în peretele din fund, acoperită in jumătatea de jos cu un sac. De-a lungul peretelui din stingă, un pat de fier. Deasupra lui, un dul&pior, găleţi cu vopsele, cutii cu piuliţe, şuruburi etc. Alte lădiţe şi vase pe lingă pat. In fund, tn dreapta, o uşă. In dreapta ferestrei, un morman de vechituri: un lighean de bucătărie, o scară, o găleată de cărbuni, o maşină de tuns iarba, un cărucior pentru cărat cumpărături, cutii, sertare de dulap. După acest morman, un pat de fier. în faţa lui, o sobă de gaz. Pe soba de gaz, o statuie a lui Budha. La dreapta, In faţă, un şemineu. în jurul lui, două geamantane, un covor înfăşurat sul, un aparat de sudat, un scaun de lemn pus într-o rînă, cutii, clteva bibelouri, un stativ pentru haine, nişte sclndurele de lemn, un mic reşou electric şi un foarte vechi prăjitor de pline, tot electric. Dedesubtul lor, un teanc de ziare vechi. Sub patul lui Aston, la peretele din stingă, un aspirator de praf, care nu se va observa decît atunci cină va fi folosit. Din tavan atlrnă o găleată.

ACTUL I

Mick e singur In cameră; sade pe pat. Poartă o scurtă de piele.

Tăcere.

Priveşte încet primprejur, cercetează pe rlnd fiecare obiect in parte. Se uită în sus, spre tavan şi se zgiieşte la găleată. Apoi rămîne perfect nemişcat, fără nici

o expresie pe față, uitîndu-se drept înainte.
Treizeci de secunde tăcere.
Se trintește o ușă. Se aud voci înăbușite.

Mick întoarce capul. Se ridioă, se îndreaptă fără zgomot spre ușă, iese și închide ușa încet. Tăcere.
Se aud din nou voci. Ele se apropie, apoi se sting. Ușa se deschide. Intră Aston și Davies, Aston primul, Davies după el, tîrîndu-și picioarele și răsuflînd greu. Aston e îmbrăcat într-un pardesiu vechi de tiveed, de sub care se vede un costum ponosit, bleumarin, cu dungi subțiri, la un singur rînd de nasturi, un pulover, o cămașă și o cravată decolorate. Davies poartă un pardesiu cafeniu, jerpelit, pantaloni burlan, haină, vestă, nu are cămașă și e încălțat cu sandale. Aston pune cheia în buzunar și închide ușa. Davies se uită împrejur prin casă.
ASTON: Stai jos.
DAVIES: 'Țumesc. *(Uîtîndu-se împrejur.)* Uuf...
ASTON: Numai o clipă.
(Aston se uită împrejur, căutind un scaun, îl vede pe cel pus într-o rină, lingă covorul înfășurat sul, în fața căminului, și dă să-l ridice.)
DAVIBS: Să stau jos? Uuf... N-am mai stat jos ca lumea... N-am șezut propriu-zis, ca lumea... ehei, nici nu-mi mai aduc aminte...
ASTON *(așezînd scaunul):* Uite!
DAVIBS: 0 pauză de zece minute pentru ceai, la miezul nopții, în localul ăla, și nu puteam găsi măcar un loc, nici măcar unul. Toate le ocupau grecii, polonezii, negrii, toți veneticii aveau loc. Și eu care le lucram... eu care le lucram... *(Aston se așazâ pe pat, își scoate pacul de tutun și foița și începe să-și răsucească o țigară. Davies îl urmărește.)* Toate le ocupau negrii, grecii, polonezii, toți, asta e, și mă tratau ca pe un rahat. Cînd a venit ăla astă-seară la mine, i-am spus eu!
(Pauză.)

i

ASTON: Stai jos.
DAVIES: Da, dar ceea ce trebuie să fac mai întîi, vezi, ceea ce trebuie să fac, trebuie să-mi revin înțelegi ce vreau să zic? M-ar fi putut curăța acolo, înăuntru. *(Davies exclamă cu voce tare, izbește în jos cu pumnul strîns, se întoarce cu spatele la Aston și se zgîiește la perete. Pauză. Aston aprinde o țigară.)*
ASTON: Vrei să-ți răsucești una?
DAVIES *(întorcîndu-se):* Cum? Nu, nu, eu nu fumez țigări. *(Pauză. Vine în țață.)* Să-ți spun ceva, totuși. Aș vrea un pic din tutunul acela, pentru pipa mea, dacă vrei.
ASTON *(dîndu-i cutia):* Poftim. Ia. Ia cît îți trebuie.
DAVIES: Ești foarte drăguț, dom'le. Numai cît să-mi umplu pipa, atît. *(Scoate o pipă din buzunar și o umple.)* Am avut o cutie doar., doar cu puțin timp în urmă. Dar... miau șutit-o... Mi-au șutit-o pe Great West Road. *(îi întinde cutia.)* Unde s-o pun?
ASTON: Dă-o-ncoace.
DAVIES *(dîndu-i cutia):* Cînd a venit ăla astă-seară la mine, i-am spus-o. Nu-i așa? Ai auzit ce i-am spus, nu-i
așa?
ASTON: Am văzut că s-a năpustit asupra dumitale.
DAVIES: Asupra mea! Ce tot îndrugi?! Lepădătura! Putoarea! Asupra unui bătrîn ca mine, eu care am stat la masă cu oameni de seamă.
(Pauză.)
ASTON: Da, am văzut. Că s-a năpustit asupra dumitale.
DAVIES: Toți golanii ăia, frate, se poartă ca niște porci. Chiar de-am fost cîțiva ani pe drumuri, dar, s-o știi de la mine, eu sînt curat. Nu mă spurc. De-asta mi-am lăsat și nevasta. Două săptămîni după ce am luat-o, ba nu, nici măcar atît, nu mai mult de o săptămînă, am scos capacul de pe-o oala. Și știi ce era în oală? Un maldăr de rufe de-ale ei, și încă nespălate. Oala de fiert zarzavat, asta era. Oala de fiert

zarzavat. Aşa că am lăsat-o, şi de-atunci n-am mai văzut-o. *(Se întoarce, tîrşindu-şi paşii prin cameră, dă cu ochii de statuia lui Budha de pe*

soba de gaz, o priveşte, apoi se întoarce.) Am avut parte în viaţa mea de zile bune. Dar nu mai sînt tînăr. îmi amintesc de vremurile de odinioară, cînd am fost şi eu la fel de grozav ca oricare dintre ei. Nu-şi permiteau să-şi facă de cap cu mine. Dar în ultima vreme, nu m-am simţit prea bine. Am avut cîteva crize. *(Pauză. Vine mai aproape.)* Ai văzut ce-am păţit cu ăla?

ASTON: Am apucat doar sfîrşitul.

DAVIES: Vine la mine, îmi trînteşte-n faţă un hîrdău cu lături şi-mi spune să-l scot afară, prin dos. Nu e treaba mea să scot hîrdăul! Au acolo un băiat pentru scos hîrdăul. N-am fost tocmit să car hîrdaiele. Treaba mea-i să mătur podelele, să strîng mesele, să mai spăl pe ici, pe colo, dar nici pomeneală de scos hîrdaie!

ASTON: Uuh! *(Trece în faţă, spre dreapta, ca să ia prăjitorul electric.)*

DAVIES *(continuînd):* Da, ei bine, să admitem că ar fi trebuit să-l scot! Chiar dacă ar fi trebuit! Chiar de s-ar presupune că ar fi trebuit să scot hîrdăul, cine era el să vină să-mi dea ordine? Sîntem de-o seamă. Nu e patronul meu. Nu e cu nimic deasupra mea.

ASTON: Ce era, grec?

DAVIES: El? A, nu. Scoţian. Scoţian sadea.

(Aston se întoarce cu prăjitorul la patul său şi începe să deşurubeze ştecărul. Davies îl urmează.)

L-ai ginit, nu-i aşa?

ASTON: Da.

DAVIES: I-am zis eu ce să facă cu hîrdăul lui. Aşa-i că i-am zis? Ai auzit. Uite ce e, i-am zis, sînt un om bătrîn, unde am fost crescut eu, am fost învăţaţi să vorbim oamenilor bătrîni cu respectul cuvenit, am fost învăţaţi cu ceea ce se cuvine, dacă m-aş putea scutura de cîţiva ani, te-aş... te-aş frînge în două. Asta a fost, şi după aia patronul mi-a dat paşaportul. Cică fac prea mult tărăboi, zice el. Tărăboi — eu! Uite ce e, i-am zis, eu am drepturile mele. Aşa i-am zis. Oi fi fost eu pe drumuri, dar nimeni nu are mai multe drepturi ca mine. Să fim drepţi, i-am zis. Oricum, mi-a dat paşaportul. *(Se aşazâ pe scaun.)* Cam aşa-i acolo.

(Pauză.) Dacă n-ai fi ieşit după noi, să-l opreşti pe ticălosul ăla de scoţian, aş fi în spital acum. îmi crăpa capul de caldarîm, dacă mă atingea. Da-l aranjez eu. într-o noapte, îl aranjez. Cînd m-oi nimeri prin părţile alea.

(Aston traversează spre cutia cu piese, ca să ia alt ştecăr.)

Nu că mi-ar păsa prea mult, dar mi-am lăsat toate lucrurile acolo, în odaia din dos. Toate, grămadă, tot cala-balîcul, ştii, în geamantanul ăla. Pînă şi ultima bucată borîtă dintre boarfele mele blestemate am lăsat-o acolo. In graba aia. Mă prind că scotoceşte prin ele chiar în clipa asta, chiar acum.

ASTON: Am să dau eu pe-acolo, să ţi le iau. *(Aston se întoarce la patul său şi începe să fixeze ştecârul la prăjitor.)*

DAVIES: Oricum, îţi sînt îndatorat, că mă laşi... că mă laşi să mă odihnesc puţin, să zicem., .cîteva minute. *(Se uită împrejur.)* Asta-i odaia dumitale?

ASTON: Da.

DAVIES: Ai ceva lucruri aici, nu glumă!

ASTON: Da.

DAVIES: Trebuie să facă ceva parale, toate... toate astea, adunate la un loc.

(Pauză.)

Că sint multe.

ASTON: Da, e drept, am ceva lucruri. DAVIES. Dormi aici, nu-i aşa? ASTON: Da.

DAVIES: Cum, într-ăsta? ASTON: Da.

DAVIES: Ei, pot să spun că eşti apărat de curent, acolo. ASTON: Nu te prea bate vîntul. DAVIES: Eşti bine apărat. Parcă-i altfel, cind te fereşti.

ASTON: Poate.

DAVIES: Peste tot, numai vînt.

(Pauză.) ASTON: Da, cînd bate VÎnţul,.,

(Pauză)

DAVIES: Da. ASTON: Mmmm...
(Pauză.) .
DAVIES: Trage al dracului.
ASTON: îhî.
DAVIES: Sînt foarte sensibil la curent.
ASTON: Zău?
DAVIES: Totdeauna am fost.
(Pauză.)
Păi atunci... ai mai multe camere, nu-i aşa? ASTON: Unde?
DAVIES: Vreau să spun pe palier, aici... pe palier, acolo sus.
ASTON: Nu se pot folosi. DAVIES: Fugi de-aici! ASTON: Ar avea nevoie de-o mulţime de reparaţii.
(Mică pauză.)
DAVIES: Ce e cu parterul? .
ASTON: E închis. Ar trebui reparat... Duşumelele... DAVIES: Va să zică, asta-i casa dumitale, nu-i aşa? *(Pauză.)*
ASTON: Mi-a fost lăsată în grijă. DAVIES: Eşti proprietarul, nu-i aşa?
(Pauză.)
Am observat eu că e cineva, că stă cineva în casa de alături.
ASTON: Ce?
DAVIES: Am observat eu... perdelele grele trase la geamurile de alături, cînd am venit, adineauri.
ASTON: Da.
DAVIES: M-am gîndit că trebuie să fie cineva, care stă acolo. ASTON: E o familie de indieni,
(Pauză.)
DAVIES: Am avut noroc, c-ai intrat în crîşma aceea. M-ar fi putut curăţa, ticălosul ăla de scoţian. Era să dau ortu' popii.
(Pauză.)
Am observat eu că c cineva, că stă cineva în casa de alături. ASTON: Ce?
DAVIES *(gcsticulînd):* Am observat eu... ASTON: Da. Pe toată strada stau oameni. DAVIES: Am observat... perdelele trase alături, cînd am venit, adineauri. ASTON: Sînt vecinii.
(Pauză.)
DAVIES: Va să zică, asta-i casa dumitale, nu-i aşa? *(Pauză.)*
ASTON: Mi-a fost lăsată în grijă.
DAVIES: Eşti proprietarul, nu-i aşa? *(Pune pipa în gură .şi pufăie, fărâs-o aprindă.)* Da, le-am observat eu, perdelele grele, trase, alături, cînd am venit, adineauri. Le-am observat eu, perdelele grele şi mari, trase drept peste geamuri, acolo. M-am gîndit că trebuie să fie cineva, care stă acolo.
^
ASTON: E o familie de indieni.
DAVIES: Sînt negri?
ASTON: Nu-i prea văd la faţă.
DAVIES: Negri, ai? *(Davies se ridică şi se plimbă prin cameră.)* Ai strîns ceva vechituri pe-aici, nu glumă, ţi-o spun pe şleau. Nu-mi place o cameră goală. *(Aston vine lingă Davies, în centrul scenei, în fund.)* Ascultă, frate, n-ai cumva o pereche de pantofi de prisos?
ASTON: Pantofi? *(Vine în faţă, în dreapta.)*
DAVIES: Javrele alea de la mănăstire, iar mi-au tras clapa.
ASTON *(mergînd spre patul lui):* Unde?
DAVIES: La Luton. La mănăstirea din Luton... Aveam un prieten la Shepherd's Bush, vezi...
ASTON *(uitîndu-se sub pat):* S-ar putea să am o pereche.

DAVIES: Prietenul ăsta al meu era la Shepherd's Bush. O ducea bine. Da, da, o ducea bine. A dat peste cel mai grozav noroc care se putea. *(îl observă pe Aston.)* Da, da, o ducea bine. Îmi strecura întotdeauna o bucată de săpun, oricînd dădeam pe-acolo. Foarte bun săpun! Ăia trebuie neapărat să aibă cel mai bun săpun. Niciodată n-am dus lipsă de-o bucată de săpun, de cîte ori treceam pe la Shepherd's Bush.
ASTON: *(ieşind de sub pat cu pantofii):* O pereche maro.
DAVIES: Acuma a plecat. S-a dus. El a fost ăl'de m-a-n-drumat spre mănăstire. Tocmai dincolo de Luton. Auzise că ăia-mpart pantofi.
ASTON: îţi trebuie neapărat o pereche de pantofi.
DAVIES: Pantofi? Chestie de viaţă şi de moarte pentru mine. A trebuit să bat tot drumul pînă la Luton, cu ăştia.
ASTON: Ce s-a întîmplat cînd ai ajuns acolo?
(Pauză.)
DAVIES: Pe vremuri, cunoşteam un cizmar la Acton. Eram prieteni buni.
(Pauză.)
Ştii ce mi-a spus javra aia de călugăr? *(Pauză.)*
Ta spune, cîţi negri mai sînt pe-aici, primprejur? ASTON: Ce?
DAVIES: Mai sînt şi alţi negri pe-aici, primprejur? ASTON *(intinzlndu-i pantofii):* Vezi dacă ăştia ţi-s buni. DAVIES: Ştii ce mi-a spus javra aia de călugăr? *(Trage cu ochiul spre pantofi.)* Cred că ăştia o să fie cam mici. ASTON: Crezi?
DAVIES: Parcă n-ar fi numărul meu.
ASTON: Cred că ţi se potrivesc.
DAVIES: Nu pot purta pantofi care nu mi se potrivesc. Nimic mai rău. I-am zis călugărului ăluia, ce e, zic, uite ce e, dom'le, a deschis poarta, o poartă mare, a deschis-o, uite ce e, dom'le, zic, am venit tot drumu-ncoace; uite,

zic, i-am arătat pe-ăştia, zic, n-aveţi o pereche de pantofi, zău, o pereche de pantofi, zic, doar cît să mă ţină la drum. Uită-te la ăştia, sînt aproape pe ducă, zic, nu mai sînt buni de nimic. Am auzit că aveţi aici un depozit de pantofi. Du-te şi te pişă, mi-a zis. Ei bine, uite ce e, zic, sînt un om bătrîn, să nu vorbeşti aşa cu mine, ce-mi pasă mie cine eşti. Dacă nu te cari sa te pişi în altă parte, zice el decolo,numai cupicioare-n fund am să te ţin pînă la poartă. Ei bine, uite ce e, zic, stai o clipă, nu cer decît o pereche de pantofi, doar nu gîndeşti acum să-ţi îngădui cine ştie ce porcării faţă de mine, am făcut trei zile pe drum pînă-ncoace, i-am zis, trei zile fără o-mbucătură, nu merit şi eu o îmbucătură, ce zici? Ia-o după colţ, spre bucătărie, zice el, ia-o după colţ şi după ce ţi-ai mîncat prînzul, întinde-o şi pişă-te în altă parte. M-am dus la bucătărie, să vezi. Mi-au dat de mîncare ! O pasăre, aşteaptă să-ţi spun, o pasăre mică, o păsărică mititică, ar fi înghiţit mîncarea aia în două clipe. Ei bine... mi-au zis ei, mîn-care-ai primit, acum ia-o din loc şi întinde-o. Mîncare? zic, dar ce credeţi că sînt, cîine? Chiar cîine? Ce vă închipuiţi că sînt, jivină? Ce-i cu pantofii ăia, pentru care-am bătut tot drumu-ncoace, să-i primesc, c-am auzit că-i împărţiţi de pomană? Am să vă reclam la stareţul vostru. Unul dintre ei, un huligan irlandez, a venit spre mine. Am şters-o. Am luat-o pe scurtătură, spre Watford, şi-am găsit o pereche acolo. Am ajuns pînă la Centura de Nord şi tocmai dincolo de Hendon mi s-a desprins talpa, pe cînd mergeam. Noroc că-i mai aveam pe ăi vechi, că-i împachetasem şi-i căram cu mine, altfel aş fi fost pierdut, omule. Aşa că a trebuit să-i port p-ăştia, vezi bine. I-am dat gata, nu mai sînt buni de nimic.
ASTON: încearcă-i p-ăştia.
DAVIES *(ia pantofii, scoate sandalele şi-i încearcă):* Nu-s răi, pantofii. *(îşi Urseşte picioarele prin odaie.)* Sînt solizi, pe cinste. Da. Nu-s răi de loc. E-o piele rezistentă, nu-i aşa? Foarte rezistentă. Un tip a încercat mai deunăzi să-mi bage pe gît o pereche de antilopă. Nu i-aş purta. Nimic nu-ntrece pielea, la purtat. Antilopa te lasă, crapă,

şi-n cinci minute se pătează pe vecie. Nimic nu-ntrece pielea. Da. Buni pantofi, ăştia.
ASTON: Bine.

DAVIES *(bâlăbăne picioarele):* Totuşi, nu-mi vin bine.
ASTON: Oh?
DAVIES: Nu. Am piciorul foarte lat.
ASTON: Hm.
DAVIES: Ăştia-s prea ascuţiţi, vezi.
ASTON: IM.
DAVIES: M-ar schilodi într-o săptămînă. Vreau să zic că ăştia, pe care-i am în picioare, nu-s buni, da' cel puţin sînt comozi. Nu-i mare scofală de ei, dar nu mă rod. *(îi scoate şi-i dă înapoi.)* In orice caz, mulţumesc, dom'le.
ASTON: Am să mai văd, poate găsesc eu ceva pentru dumneata.
DAVIES: Ar fi grozav. Nu pot continua aşa. Nu pot umbla dintr-un loc într-altul. Şi va trebui să tot umblu; ştii, încerc să mă căpătuiesc cumva.
ASTON: Şi-ncotro te duce gîndul să te duci?
DAVIES: Oh, am eu în vedere vreun loc-două. **Aştept** să se-ndrepte vremea.
(Pauză.)
ASTON *(ocupîndu-se de prâjitor):* Ce-ai **zice... ce-ai** zice
să dormi aici? DAVIES: Aici?
ASTON: Poţi să dormi aici, dacă vrei. DAVIES: Aici? O, nu ştiu ce să spun.
(Pauză.)
Cît timp?
ASTON: Pînă cînd te... te căpătuieşti cumva. DAVIES *(aşezîndu-se):* Ei bine, asta...
'
ASTON: Pînă te alegi cu ceva... !
DAVIES: Oh, mă căpătuiesc eu... cît de curînd...
(Pauză.)

Unde ar fi să dorm?
ASTON: Aici. Celelalte odăi n-ar îi... n-ar fi potrivite pentru dumneata.
DAVIES *(ridicîndu-se, privind împrejur):* Aici? Unde?
ASTON *(ridicîndu-se şi arâtînd spre fund, dreapta):* E un pat în fund, după toate alea.
DAVIES: Văd. Ei bine, asta-i la-ndemînă. Ei bine, asta-i... Să-ţi spun ceva: aş face aşa... doar pînă mă aleg şi eu cu ceva. Ai destulă mobilă aici.
ASTON: Am adunat-o. Deocamdată, o ţin numai aşa. M-am gîndit că-ntr-o zi ar putea fi de folos, s-o am la-ndemînă.
DAVIES: Soba asta de gaz funcţionează, nu-i aşa?
ASTON: Nu.
DAVIES: Şi ce faci, ca să-ţi fierbi o ceaşcă de ceai?
ASTON: Nimic.
DAVIES: Asta-i cam prost. *(Observă scîndurile.)* Vrei să
construieşti ceva?
ASTON: S-ar putea să fac un şopron, afară, în dos. DAVIES: Dulgher, nu? *(Se întoarce spre maşina de tuns
iarbă.)* Ai gazon? ASTON: Uită-te.
(Aston ridică sacul de la fereastră. Privesc amlndoi afară.)
DAVIES: Pare cam des. ASTON: A crescut prea mult. DAVIES: Ce-i acolo, un eleşteu? ASTON: Da.
DAVIES: Ce ai în el, peşte? ASTON: Nu, nu e nimic în el...
(Pauză.)
DAVIES: Unde ai de gînd să-ţi faci şopronul? ASTON *(întorcîndu-se):* Va trebui să curăţ grădina întîi. DAVIES: Ţi-ar trebui un tractor, dom'le. ASTON: O să-l construiesc, şopronul. DAVIES: Dulgherie, eh?
ASTON *(nemişcat):* îmi place... să lucrez cu mîinile. DAVIES *(ridică statuia lui Budha):* Ce-i asta?
ASTON *(luîndu-i-o din mînă şi cercetînd-o):* Un Budha,

DAVIES: Zi-i înainte.
ASTON: Da. Îmi place. L-am descoperit într-o prăvălie.
Mi s-a părut chiar frumos. Nu ştiu de ce. Ce părere ai? DAVIES: Oh, e... e grozav, nu? ASTON: Da, am fost mulţumit, cînd am pus mîna pe el.
E foarte bine lucrat.
(Davies se întoarce şi priveşte sub chiuvetă etc.J DAVIES: Ăsta de-aici e patul, nu-i aşa? ASTON *(indreptîndu-se spre pat):* O să ne descotorosim de toate astea. Scara o să-ncapă sub pat.
(Aşază amîndoi scara sub pat.)
DAVIES *(arătînd chiuveta):* Ce-i cu asta?
ASTON: Cred c-o să-ncapă tot aici, dedesubt.
DAVIES: Să-ţi dau o mînă de ajutor. *(O ridică.)* Uf, cîntă-
reşte o tonă!
ASTON: Pune-o aici, dedesubt. DAVIES: Păi nu o foloseşti? ASTON: Nu. O să mă descotorosesc de ea. Tot aici. *(Aşază*
chiuveta sub pat.) Jos, la capătul palierului, e o baie.
E şi o chiuvetă acolo. Vechiturile astea le putem aşeza
dincolo.
(Încep să mute găleata de cărbuni, căruciorul pentru cumpărături, maşina de tuns iarba şi sertarele de dulap la peretele din dreapta.)
DAVIES *(oprindu-se):* N-o foloseşti în comun, nu-i aşa? ASTON: Ce?
DAVIES: Vreau să zic, nu foloseşti toaleta în comun cu negrii
ăia, nu-i aşa? ASTON: Stau alături. DAVIES: Nu intră şi pe-aici? *(Aston reazimă un sertar de perete.)* Pentru că ştii... vreau să zic... albu-i alb...
(Aston merge la pat, suflă praful şi scutură o pătură.) ASTON: Vezi undeva o ladă albastră?
DAVIES: O ladă albastră? Jos, aici. Uite. Lîngă covor.
(Aston fine lîngă ladă, o deschide, scoate un cearşaf şi o
pernă şi le pune pe pat.) E-un cearşaf bun, ăsta!
ASTON: Pătura o să fie cam îmbîcsită de praf. DAVIES: Nu-ţi bate capul cu asta.
(Aston stă in picioare, îşi scoate tutunul şi începe să-şi răsucească o ţigară. Se duce la patul său şi se aşază.)
ASTON: Cum stai cu banii?
DAVIES: Ei bine... uite ce e, dom'le, dacă vrei să ştii adevărul... stau cam prost. *(Aston scoate cîteva monezi din buzunar, şi-i întinde cinci şilingi.)*
ASTON: Poftim cîţiva gologani.
DAVIES *(luînd monezile):* Mulţumesc, mulţumesc, să fie într-un ceas bun. Se-ntîmplă să stau cam prost. Vezi, n-am luat nimic pentru toată săptămîna asta cit am muncit. Asta-i situaţia, asta e.
(Pauză.)
ASTON: Deunăzi... am intrat într-o circiumă. Am cerut o bere. Mi-au servit-o într-o halbă groasă. M-am aşezat, dar n-am putut s-o beau. Nu pot să beau bere dintr-o halbă groasă. Nu-mi place decît din pahar subţire. Am sorbit de cîteva ori, dar n-am putut s-o termin. *(Aston ridică de pe pat o şurubelniţă şi un ştecar şi începe să moşmondească la ştecar.)*
DAVIES *(cu multă simţire):* Numai de s-ar îndrepta odată vremea! Atunci aş putea s-o pornesc devale, spre Sidcup!
ASTON: Sidoup!?
DAVIES: Vremea-i atît de afurisit de rea, cum aş putea ajunge acolo, devale, la Sidcup, cu pantofii ăştia?
ASTON: De ce vrei să ajungi pe jos la Sidcup?
DAVIES: Actele mele sînt acolo!
(Pauză.)
ASTON: Ce anume?
DAVIES: Actele mele sînt acolo!
(Pauză.) ASTON: Ce caută ele la Sidcup?

V

: Sînt la un tip de acolo, pe care-l cunosc. Le-am
T lăsat la el. înţelegi? Ele dovedesc cine sînt! Nu mă pot mişca fără acte. Ele-ţi spun cine eşti. înţelege. Fără ele s-a isprăvit cu mine.
ASTON: Cum asta?
DAVIES: Chestia e că, ştii, mi-am schimbat numele! Acu' mulţi ani. Am circulat sub un nume demprumut. Ăsta nu-i numele meu adevărat.
ASTON: Sub ce nume ai circulat?
DAVIES: Jenkins. Bernard Jenkins. Ăsta-i numele meu-în orice caz, ăsta-i numele sub care-s cunoscut. Dar nu-i bine pentru mine să port mai departe numele ăsta. N-am drepturi. Uite, am un talon de asigurări aici. *(Scoate un talon din buzunar.)* E pe numele de Jenkins. Vezi? Bernard Jenkins. Uite. Are patru timbre pe el. Patru-n cap. Dar nu pot continua aşa. Ăsta nu-i numele meu adevărat, ar putea să mă prindă. M-ar băga la zdup. Patru timbre. N-am plătit acolo cîţiva peni, am plătit lire. Am plătit lire, n-am plătit cîţiva peni. Mai erau şi alte timbre, o groază, dar nu le-au lipit, putorile, niciodată n-am avut timp să pun lucrurile la punct.
ASTON: Ar fi trebuit să-ţi lipească timbrele pe talon.
DAVIES: N-ar fi fost de nici un folos! Tot n-aş fi primit nimic. Ăsta nu-i numele meu adevărat. Dacă mă prind cu talonul ăsta, ajung la zdup.
ASTON: Şi care-i numele dumitale adevărat?
DAVIES: Davies. Mac Davies. Ăsta a fost, pînă mi l-am schimbat.
(Pauză.)
ASTON: S-ar părea că vrei să pui ordine în toate.
DAVIES: Numai de-aş ajunge devale, la Sidcup! Am toi. aşteptat, să se-ndrepte vremea. El are actele mele, omul ăla, la care le-am lăsat, totul stă scris în acte, aş putea dovedi totul.
ASTON: De cît timp le are?
DAVIES: Ce?
ASTON: De cît timp le are?

DAVIES: Oh, trebuie să fie... era în timpul războiului... trebuie să fie... cam cu aproape cincisprezece ani în urmă.
(Devine brusc atent la găleată şi ridică privirea.) ASTON: Cînd ai să vrei să... culcă-te... culcă-te fără sfială... Nu te sinchisi de mine.
DAVIES *(dezbrâcîndu-şi haina):* Ei bine,^cred că am să mă culc. Sînt puţin... puţin cam obosit. *(îşi scoate pantalonii şi şi-i ţine In faţă.)* îi pot pune aici? ASTON: Da.
(Davies pune haina şi pantalonii pe stativul mobil.) DAVIES: Văd că ai o găleată în tavan, aicea sus. ASTON: Picură.
(Davies ridică privirea.)
DAVIES: Ei bine, să încerc patul. Dumneata nu te culci? ASTON: Repar ştecărul ăsta.
(Davies se uită la el şi pe urmă la soba de gaz.) DAVIES: Nu... nu poţi muta asta din loc? ASTON: E cam greu.' DAVIES: Da.
(Davies se bagă în pat. încearcă să vadă dacă-l ţine şi dacă încape.)
DAVIES: Nu-i rău. Nu-i rău. Un pat bun. Cred c-am să dorm bine în el. ASTON: Va trebui să fac un abajur pe becul ăla. Te orbeşte lumina. DAVIES: Nu-ţi bate capul din pricina asta, dom'le, nu-ţi bate capul din pricina asta.
(Se întoarce şi-şi trage cuvertura.) (Aston sade locului, meşterind la ştecăr. Luminile se sting. întuneric. Lumină. Dimineaţa. Aston îşi strînge cureaua la pantaloni, în picioare, lingă pat. Aranjează patul. Se întoarce, se îndreaptă spre mijlocul camerei şi se uită la Davies. Se întoarce, îşi pune haina, se întoarce, merge spre Davies şi se uită în jos la el. Tuşeşte. Davies se ridică brusc.)

DAVIES: Ce-i asta? Ce-i asta? Ce-i asta? ASTON: E-n regulă. DAVIES *(se zglieşte):* Ce-i asta?
ASTON: E-n regulă.
(Davies se uită împrejur.) DAVIES: A, da.
(Aston merge spre patul său, ia ştecărul şi-l agilă.) ASTON: Ai dormit bine? DAVIES: Da. Ca mort. Trebuie c-am fost ca şi mort.
(Aston vine in faţă, In dreapta, apucă prăjitorul şi-l cercetează.)
ASTON: Dumneata... ăăă...
DAVIES: Ei?
ASTON: Ai visat cumva, ceva...?
DAVIES: Să visez?!
ASTON: Da.
«jgf V(DAVIES: Eu nu visez. **N-am visat niciodată.**
' *yjVU* ASTON: Nu, nici eu. . ,
' *yV* DAVIES: Nici eu. ""■ ». .'• .
(Pauză.)
DAVIES: Atunci, la ce bun să **mă întrebi?** ,
ASTON: Ai făcut tămbălău. '
DAVIES: Cine?
ASTON: Dumneata. "
(Davies se scoală din pat. Poartă, izmene lungi.) • '''
DAVIES: Ia stai. Stai o clipă, ce vrei să spui? Ce fel de tămbălău.
ASTON: Ai gemut şi ai bolborosit. DAVIES: Am bolborosit? Eu? ASTON: Da. DAVIES: Eu nu bolborosesc, dom'le. Nimeni nu mi-a mai spus asta, pînă aeum.
(Pauză.) ■
Ce-am bolborosit? ASTON: Nu ştiu. DAVIES: Vreau să spun, ce rost ar avea?
(Pauză.)
Nimeni nu mi-a mai spus asta pînă acum.
(Pauză.)
N-ai nimerit-o cu mine, frate. ASTON *(traversind camera spre pat cu prăjitorul electric):*
Ba da. M-ai trezit. Am crezut că poate ai visat ceva. DAVIES: N-am visat. In viaţa mea n-am visat nimic.
(Pauză.)
ASTON: Poate că era patul de vină.
DAVIES: N-are nimic patul ăsta.
ASTON: Poate că nu eşti obişnuit.
DAVIES: Eu sînt obişnuit cu paturile. Am mai dormit în paturi. Nu fac tămbălău, numai pentru că dorm într-un pat. Am dormit în atîtea paturi!
(Pauză.)
Iţi spun eu, poate au fost negrii ăia. ASTON: Ce? DAVIES: Tămbălăul. ASTON: Care negri?
DAVIES: Ăia pe care-i ai alături, vecinii. Poate că negrii ăia au făcut tămbălău şi s-a auzit zgomotul prin pereţi.
ASTON: Hm...
DAVIES: Asta-i părerea mea. *(Aston lasă ştecărul din mină şi se duce spre uşă.)* Unde te duci, în oraş? ASTON: Da. DAVIES *(apucind sandalele):* Atunci, aşteaptă o clipă,
numai o clipă. ASTON: Ce faci? DAVIES *(încălţlnd sandalele):* Mai bine vin cu dumneata.
ASTON: De ce?

DAVIES: Mă gîndesc că-i mai bine să merg cu dumneata, oricum.
ASTON: De ce?

DAVIES: Ei bine... nu vrei să vin şi eu? ASTON: Pentru ce? DAVIES: Vreau să zic... cînd eşti plecat de-acasă? Nu vrei
să vin şi eu... cînd eşti plecat... ASTON: Nu-i nevoie să vii. DAVIES: Vrei să spui că... pot să rămîn aici? ASTON: Cum vrei. Nu trebuie să vii cu mine, numai pentru
că eu plec.
DAVIES: Nu te supără că rămîn aici? ASTON: Am două rînduri de chei. *(Se duce la o cutie, Ungă pat şi le scoate.)* De la uşa asta şi de la intrare. *(I le dă
lui Davies.)* DAVIES: Mulţumesc frumos şi numai bine.
(Pauză. Aston stă locului.)
ASTON: Cred c-am s-o iau pe drum în jos, să hoinăresc. O mică... un soi de dugheană. Omul ăla, de acolo, a avut deunăzi un fierăstrău subţire. Chiar mi-a plăcut cum arăta.
DAVIES: Un fierăstrău subţire, frate?
ASTON: Da. Poate fi de mult folos.
DAVIES: Da. *(Scurtă pauză.)* De fapt, ce-i aia?
(Aston merge la fereastră şi se uită afară.)
ASTON: Un fierăstrău subţire? Păi e cam acelaşi lucru cu pînza de traforaj. Dar ştii, trebuie prins de ceva. Trebuie să-l fixezi de-un mîner.
DAVIES: Ah, foarte bine. Sînt uşor de mînuit.
ASTON: Sînt, într-adevăr.
(Pauză.)
Ştii, zilele trecute şedeam la o cafenea. S-a nimerit să stau la aceeaşi masă cu o femeie. Ei bine, am început o mică discuţie. Numai ştiu... despre concediul ei, despre locurile pe unde fusese. Fusese în jos, pe coasta de sud.
Nu-mi aduc aminte unde anume. Oricum, şedeam acolo, la o mică discuţie... cînd deodată şi-a întins mîna peste masă şi a pus-o peste a mea... şi m-a-ntrebat: „Ti-ar face plăcere să-ţi privesc trupul?"
DAVIES: Hodoronc-tronc.
(Pauză.)
ASTON: Da. Chiar hodoronc-tronc, în mijlocul discuţiei.
Mi s-a părut cam ciudat. DAVIES: Acelaşi lucru mi l-au spus şi mie. ASTON: Zău? DAVIES: Femeile? O, nu odată mi s-a întîmplat să vină
şi să-mi pună mai mult sau mai puţin aceeaşi întrebare.
(Pauză.)
ASTON: Cum spuneai că te cheamă?
DAVIES: Numele meu de-mprumut este Bernard Jenkins.
ASTON: Nu, celălalt.
DAVIES: Davies. Mac Davies.
ASTON: Welş, nu?
DAVIES: Cum?
ASTON: Eşti welş?
(Pauză.)
DAVIES: Păi, am fost pe-acolo, ştii... Vreau să zic... Am
fost pe-acolo...
ASTON: Bine, dar de unde eşti? DAVIES: *(posomorit):* Ce vrei să spui? ASTON: De unde eşti? DAVIES: Aăă... oh, e puţin cam greu, aşa să te întorci cu
gîndurile îndărăt... înţelegi ce vreau să zic. Să te-ntorci... .
cale lungă... cam pierzi urma, aşa... ştii... ASTON *(aplecîndu-se spre partea de jos a şemineului):* Vezi saltarul ăsta? Aprinde-l, dacă vrei. Radiatorul ăl' mic. DAVIES: Bine, dom'le. ASTON: Bagă numai în priză, aici.

DAVIES: Bine, dom'le. *(Aston se îndreaptă spre uşă. Davies
întreabă îngrijorat.)* Ce-am de făcut? ASTON: Doar să-l răsuceşti, atîta tot. Pe-urmă se încălzeşte singur.
DAVIES: Să-ţi spun ceva. N-am să-mi bat capul cu asta. ASTON: Nu-i nici o bătaie de cap. DAVIES: Vezi că nu mă prea dau în vînt după asemenea

lucruri.
ASTON: Ar trebui să funcţioneze. *(Răsucindu-l.)* Aşa. DAVIES: Ei, tocmai voiam să te întreb, dom'le. Ce-i cu
soba asta? Adică, nu crezi că ar putea să răsufle ceva...
ce zici?
ASTON: Nu-i racordată. DAVIES: Vezi, necazul e că se află chiar la capul patului
meu, înţelegi? Trebuie să bag de seamă să nu agăţ...
cu cotul, unul din robinetele de gaz, cînd mă ridic din
pat — ai prins ce vreau să spun?
(Înconjoară soba de pârlea cealaltă şi o examinează.)
ASTON: Nu-i nici o pricină de îngrijorare.
DAVIES: Uite ce-i, *dumneata* nu te-ngrijora. Tot ce-am să fac, e să văd din cînd în cînd de robinetele alea. Să mă conving că-s închise. Lasă-le pe seama mea.
ASTON: Nu cred că...
DAVIES *(venind înapoi):* Ei, dom 'le, numai un singur lucru... ei... nu mi-ai putea lăsa ceva parale pentru o ceaşcă de ceai, nu mai mult, ştii?
ASTON: Ţi-am dat aseară ceva parale.
DAVIES: Da, aşa-i. Aşa-i. Am uitat. Mi-a ieşit complet din minte. Aşa-i. Mulţumesc, dom'le. Ascultă. Eşti sigur... eşti sigur că nu te stingheresc, stînd aici? Vreau să zic, nu sînt genul de om care-şi face de cap.
ASTON: Bine, e-n regulă.
DAVIES: S-ar putea să mă duc astăzi, mai tîrziu, pînă la Wembley.
ASTON: Foarte bine.
DAVIES: E o cafenea acolo. Ştii, s-ar putea să mă angajez acolo. înţelegi, am fost pe-acolo. Ştiu că erau cam...

cam strîmtoraţi. S-ar putea să aibă nevoie de ceva personal.
ASTON: Cînd a fost asta?
DAVIES: Cum? Ei bine, asta a fost... cam cu... asta ar fi... ar fi acu' cîtăva vreme. Dar, de fapt uite ce e, prin părţile alea nu se pot găsi oameni acătării. Chestia e că vor să se descotorosească de străinii ăştia, înţelegi, care-i servesc. Vor să fie un englez, ăla de le toarnă ceaiul, asta vor ei, după asta tînjesc. E doar un lucru de bun simţ, nu-i aşa? Oh, am aflat asta pe ascuns... Asta-i... ei... Asta-i... asta-i ce-am să fac.
(Pauză.)
Numai de-aş putea ajunge pînă acolo. ASTON: Hm. *(Se duce spre uşă.)* Atunci, la revedere.
DAVIES: Da, pe curînd.
(Aston iese şi închide uşa. Davies rămlne nemişcat. Aşteaptă cîteva clipe, apoi se duce spre uşă, o deschide, scoate capul afară, închide uşa. Stă cu spatele rezemat de ea, apoi se întoarce repede, o deschide. Scoate capul afară, vine înapoi, închide uşa, găseşte cheile în buzunar, încearcă una, pe 'urmă pe alta, încuie uşa. Se uită împrejur, prin cameră. Apoi se duce repede spre patul lui Aston, se apleacă, scoate pantofii şi-i cercetează.)
Nu-s răi, pantofii. Cam ascuţiţi.
(li pune la loc, sub pal. Se uită în jurul patului lui Aston, ia .un vas şi se uită în el, pe urmă ridică o cutie şi o scutură.)
Şuruburi!
*(Vede găleţile cu vopsea deasupra patului, se îndreaptă spre ele şi
le examinează.)*
Vopsea! Ce-o fi vrînd să vopsească?
(Dă jos o găteată, vine in mijlocul camerei, se uită în sus, la găleată şi se strîmbă.)

Trebuie să aflu ce-i cu asta. *(Trece spre dreapta şi ridică un aparat de sudat.)* Are ceva hîrburi adunate pe aici. *(Ridică statuia lui Budha şi o cercetează.)* Numai hîrburi. Ia te uită. *(Privirea îi cade pe teancul de hîrtii.)* La ce i-or fi trebuind toate hîrtiile alea? Afurisite hîrtii.
(Se duce la unul din teancuri şi-l atinge. Teancul se clatină, li îndreaptă.)
Ţin-te bine, ţin-te bine!
(Reazimă teancul şi împinge hîrtiile la loc. Uşa se deschide. Intră Mick, bagă cheia în buzunar şi închide uşa, fără zgomot. Rămîne Ungă uşă şi se uită la Davies.)

DAVIES: La ce i-or fi trebuind toate hîrtiile astea? *(Se urcă peste covorul strîns sul, ca să ajungă pînă la lada albastră.)* Era un cearşaf şi o pernă, pregătite aici, înăuntru. *(Deschide lada.)* Nimic! *(închide lada.)* Totuşi, de bine de rău, am tras un pui de somn. Nu fac nici un tăm-bălău. *(Se uită spre fereastră.)* Ce-i asta? *(Apucă o altă ladă şi încearcă s-o deschidă. Mick trece în fund, fără zgomot.)* încuiată! *(O pune jos şi vine în prim plan.)* Trebuie să fie ceva în ea.

(Ridică un sertar de dulap, scotoceşte printre lucrurile care se află în el şi pe urmă ti pune jos.)

(Mick se strecoară prin cameră. Davies se întoarce pe jumătate. Mick îl prinde de braţ şi i-l răsuceşte la spate. Davies ţipă.)

Âuuuuuuu! Auuuuuuu! Ce! Ce! Ce! Aumrauuu!

(Mick îl lrînteşte la pămînt pe Davies, care se luptă, se slrîmbu, geme, şi-şi holbează ochii. Mick îl ţine de braţ, îşi duce cealaltă mină la buze, apoi la buzele lui Davies. Davies se linişteşte. Mick li dă drumul. Davies se chirceşte. Mick întinde degetul, ameninţător. Apoi se lasă pe vine şi-l priveşte pe Davies. Se uită la el, apoi se ridică în picioare şi-l priveşte de sus. Davies îşi freacă braţul, pîndindu-l pe Mick. Mick se întoarce încet, se uită prin odaie. Se duce la patul lui Davies şi trage cuvertura. Se întoarce, se duce la cuierul de haine

şi ia pantalonii lui Davies în mînă. Davies dă să se ridice. Mick îl apasă cu piciorul şi apoi rămîne cu piciorul deasupra lui. In cele din urmă, ia piciorul de pe el. Examinează pantalonii şi-i aruncă înapoi. Davies rămîne pe jos, chircit, Mick se duce încet ptnă la scaun, se aşază şi-l priveşte pe Davies fără expresie.) *(Tăcere.)*

MICK: Care-i şpilul?

CORTINA

ACTUL II

Citeva clipe mai lîrziu.

Mick stă pe scaun. Davies pe jos, jumătate chircit, jumătate aşezat. Tăcere.

MICK: Ei?

DAVIES: Nimic, nimic. Nimic.

(Se aude căzind o picătură in găleata de sus. Amîndoi ridică privirea. Mick se uită din nou la Davies.)

MICK: Cum te cheamă? DAVIES: Nu te cunosc. Nu ştiu cine eşti. *(Pauză.)*

MICK: Ei? DAVIES: Jenkins. MICK: Jenkins? DAVIES: Da. MICK: Jen...kins.

(Pauză.)

Ai dormit aici noaptea asta? DAVIES: Da. MICK: Ai dormit bine? DAVIES: Da. MICK: Mă bucur grozav. îmi pare grozav de bine să te cunosc.

(Pauză.)

Cum ai spus că te cheamă? DAVIES: Jenkins. MICK: Poftim? DAVIES: Jenkins.

(Pauză.)

MICK: Jen...kins. *(Se aude o picătură căzind In găleată. Davies ridică privirea.)* Mi-l reaminteşti pe fratele unchiu-

lui meu. Era veşnic pe drumuri, omul ăla. Totdeauna cu paşaportul în buzunar. Şi cu ochii mereu după fete. Avea exact statura dumitale. Era într-un fel un atlet. Specialist la săritura în lungime. De Crăciun avea obiceiul să demonstreze diferite scamatorii, în salon. Avea o slăbiciune pentru nuci. Asta era. O slăbiciune, nimic mai mult. Nu se sătura de ele niciodată. Nuci, nuci de cocos, alune, alune americane, nu s-ar fi atins de-o prăjitură cu fructe. Avea un cronometru minunat. L-a luat din Hong-Kong. A doua zi l-au dat afară din Armata Salvării. Obişnuia să tragă la numărul patru, la manutanţă. Asta, înainte de a fi primit Medalia de Aur. Avea obiceiul ciudat să-şi poarte vioara pe spate. Ca pe un pui de indian. Cred că avea în vine ceva sînge de piele-roşie. Ca să spun drept, n-am înţeles niciodată cum a ajuns să fie fratele unchiului meu. De multe ori m-am gîndit că poate e pe dos. Vreau să zic că unchiul meu i-a fost frate, iar el era unchiul meu. Dar nu i-am zis niciodată „unchiule". De fapt, îi spuneam Sid. Şi mama mea, tot Sid îi spunea. A fost o poveste hazlie. Arăta leit ca dumneata. S-a însurat cu o chinezoaică şi a plecat în Jamaica.

(Pauză.)

Sper că ai dormit bine azi-noapte. DAVIES: Ascultă! Nu ştiu cine eşti! MICK: în care pat ai dormit? DAVIES: Uite ce e... MICK: Ei? DAVIES: în ăsta. MICK: Nu în celălalt? DAVIES: Nu. MICK: Ştii s-alegi.

(Pauză.)

Cum îţi place camera mea? DAVIES: Camera dumitale? MICK: Da. DAVIES: Asta nu-i camera

dumitale. Nu ştiu cine eşti.
Nu te-am mai văzut niciodată.

MIGK: Ştii, de mă crezi ori ba, există o asemănare tare hazlie între dumneata şi un tip pe care l-am cunoscut cîndva, la Shoreditch. De fapt, trăia la Aldgate. Eu stăteam cu un văr, la Camden. Individul ăsta ţinea o gheretă în parcul Finsbury, chiar lîngă depoul de autobuze. Cînd am apucat să-l cunosc, am aflat că a fost crescut în Putney. Dar asta, pentru mine, nu avea nici o importanţă. Cunosc chiar cîteva persoane care s-au născut în Putney. Şi chiar de nu s-ar fi născut în Putney, s-au născut în Fulham. Singurul bucluc era că individul nu se născuse în Putney, ci doar crescuse acolo. Pînă la urmă s-a văzut că se născuse pe Caledonian Road, chiar înainte să ajungi la Nag's Head. Bătrîna maică-sa mai locuia încă la Angel. Autobuzele treceau toate chiar prin faţa porţii, şi ea putea să ia pe 38, 581, 30 sau 38 A, s-o ducă-n jos, pe Essex Road, pînă la intersecţia de la Dalston, cît ai zice peşte. Fireşte, dacă-l lua pe 30, urca pe Upper Street, cotea la Highbury Corner şi o lua în jos, spre catedrala St. Paul, dar tot la intersecţia de la Dalston ajungea în cele din urmă. Obişnuiam să-mi las bicicleta în grădina ei, cînd mergeam la lucru. Da, era o chestie ciudată. Semăna leit cu dumneata. Avea nasul puţin mai mare, dar asta n-are nici o importanţă.
(Pauză.)
Ai dormit aici noaptea asta? DAVIES: Da. MIGK: Ai dormit bine? DAVIES: Da!
MICK: Ai ieşit afară în timpul nopţii? DAVIES: Nu!
(Pauză.)
MIGK: Cum te cheamă?
DAVIES *(foindu-se, gata să se ridice):* Uite ce e !
MICK: Cum te cheamă?
DAVIES: Jenkins!

MICK: Jen...kins.
(Davies face brusc o mişcare, dind să se scoale. Un răcnet puternic al lui Mick îl trimite la loc. Mick strigă la el.)
Ai dormit aici noaptea asta? DAVIES: Da... ...
MICK *(continuînd într-un ritm intens):* Cum ai dormit.'
DAVIES: Am dormit...
MICK: Ai dormit bine?
DAVIES: Uite ce e...
MICK: In care pat?
DAVIES: în ăsta...
MICK: Nu în celălalt?
DAVIES: Nu!
MICK: Ştii s-alegi.
(Pauză.)
(Calm.) Ştii s-alegi.
(Pauză.)
(Din nou politicos): Cum ai dormit în patul ăla? DAVIES *(izbind duşumeaua):* Perfect! MICK: N-a fost incomod? DAVIES *(murmurînd):* Perfect!
(Mick se ridică şi se îndreaptă spre el.)
MIGK: Eşti străin?
DAVIES:'Nu. .
MIGK: Născut şi crescut în Insulele Britanicei*
DAVIES: Da!
MICK: Ce te-au învăţat?
(Pauză.)
Cum ţi-a plăcut patul meu?
(Pauză.)
Ăsta-i patul meu. Ai grijă să nu te tragă curentul. DAVIES: De la pat? MICK: Nu. Şi-acum, saltă-ţi fundul.

(Davies se holbează circumspect la Mick, care se întoarce. Davies se tîrăşte pe brînci pînă la stativul mobil şi-şi înhaţă pantalonii. Mick se întoarce repede şi i-i smulge. Davies se repede după ei. Mick întinde mina, ameninţător.)
Ai de gînd să rămîi aici? DAVIES: Dă-mi pantalonii! MICK: Rămîi aici mai multă vreme? DAVIES: Dă-mi pantalonii ăia afurisiţi! MICK: De ce, un' te duci? DAVIES: Dă-mi-i şi mă duc. Mă duc la Sidcup!
(Mick îl pocneşte de cîteva ori pe Davies cu pantalonii peste faţă. Davies se retrage.)
(Pauză.)
MICK: Ştii, îmi aminteşti de un tip, de care m-am ciocnit odată, tocmai de partea cealaltă a pasajului Guildford. DAVIES: Am fost adus aici!
(Pauză.) MICK: Poftim?
DAVIES: Am fost adus aici! Am fost adus aici! MICK: Adus aici? Cine te-a adus aici? DAVIES: Omul care stă aici... el...
(Pauză.)
MICK: Eşti un mincinos ordinar.
DAVIES: Am fost adus aici, aseară... l-am întîlnit... într-o cafenea... lucram... m-au dat afară... lucram acolo... tipul m-a scăpat de cafteală şi m-a adus aici, m-a adus drept aici.
(Pauză.)
MICK: Mă tem că eşti un mincinos ordinar, din naştere, nu-i aşa? Camera asta îmi aparţine. E camera mea. Te afli în casa mea.
DAVIES: E-a lui... m-a-ngrijit bine... el...
MICK *(arâtlnd spre patul lui Davies):* Ăsta-i patul meu.

DAVIES^ Şi ăla?
MICK: Ăla-i patul maică-mi.
DAVIES: Ei bine, noaptea trecută n-a dormit în patul ăla!
MICK *(indreptîndu-se spre el):* Nu te obrăznici, băiete, nu te obrăznici. Nu te atinge de bătrîna mea mamă.
DAVIES: N-am vrut... n-am...
MICK: Nu te-ntrece cu gluma, prietene, nu-ţi permite obrăznicii faţă de bătrîna mea mamă, fii respectuos.
DAVIES: Sint respectuos, nimeni nu-i mai respectuos ca mine.
MICK: Ei atunci, termină cu toate minciunile astea.
DAVIES: Ascultă, nu te-am văzut niciodată pînă acum, nu-i aşa?
MICK: Presupun că nici pe maică-mea n-ai văzut-o niciodată pînă acum.
(Pauză.)
Trebuie să ajung la concluzia că eşti o lichea bătrîna. Nu eşti altceva decît o canalie bătrîna.
DAVIES': Stai puţin...
MICK: Ascultă, băiete. Ascultă, băieţaş. Puţi.
DAVIES: N-ai nici un drept să...
MICK: împuţi locul. Eşti un spărgător bătrîn, n-ai cum s-o scalzi. Eşti o gioarsă bătrîna. N-ai ce căuta într-o casă ca asta. Eşti un mitocan bătrîn. Asta-i! N-ai ce cotrobăi într-un apartament ca ăsta, mobilat sau nemobilat. Aş putea cere pe el şapte lire pe săptămînă, dac-aş vrea. Găsesc muşteriu şi mîine. Trei sute cincizeci pe an, fără angarale. Categoric! Vreau să zic, dacă ai paralele astea, nu te sfii s-o spui. Asta-i situaţia! Cu mobilă şi instalaţie, patru sute. Sau, poate mai las un pic. Valoare impozabilă, nouăzeci de lire pe an. Apa, încălzitul şi lumina poţi să le socoteşti în jur de cincizeci. Una peste alta, te va costa opt sute nouăzeci! Bineînţeles, dacă vrei să-l iei. Spune-mi, şi am să-i pun pe avocaţi să-ţi întocmească contract. Altminteri, camionul meu e afară, în cinci minute te-am dus la poliţie; te bag la apă pentru mai multe infracţiuni, pentru violare de domiciliu cu premeditare, pentru jaf ziua-n amiaza mare, pentru furt, pentru

hoţie şi pentru împuţirea casei. Ce-ai de spus? Decît doar dacă într-adevăr eşti interesat să-l iei. Fireşte, îl voi pune întîi pe fratele meu să ţi-l decoreze. Am un frate, decorator de prima mînă. Are să-l decoreze pentru dumneata. Dacă vrei mai mult spaţiu... nimic mai simplu! Pe palier se mai află patru camere, tocmai bune. Baie, sufragerie, dormitor şi cameră de copii. Asta poţi s-o faci cameră de lucru. Fratele ăsta al meu, de care ţi-am pomenit, e tocmai pe cale să se-apuce de treabă la celelalte camere. Da, e tocmai pe cale să se-apuce! Ei, ce spui? Opt sute pentru camera asta, sau trei mii-peşin, pentru tot etajul de sus. Pe de altă parte, dacă preferi să închiriezi pe un termen mai lung, cunosc o firmă de asigurare în West Ham, care va fi îneîntată să trateze afacerea, pentru dumneata. Fără chiţibuşarii, sincer şi pe faţă, fără clauze secrete; reputaţie nepătată; douăzeci la sută dobîndă, cincizeci la sută depunere; plată pe loc, restituire garantată, alocaţii de familie, bonificaţii, animări de scadenţă, de cîte ori ai nevoie, pînă la şase luni... permis anual de examinare a arhivei... Nimic secret! Ce mai încoa' şi-ncolo! Firmă solidă! Capital învestit în ceai, acţiuni de bursă, extinderea beneficiilor. In caz de reziliere, acordă compensaţii... indemnizaţii substanţiale în caz de rebeliune sau orice alte tulburări civile, conflicte de muncă, vijelie, furtună, trăsnet, furt de vite, incendiu — toate supuse unui control zilnic şi unui supracontrol. Vom avea nevoie, fireşte, de o declaraţie semnată de medicul dumitale curant, drept garanţie că te afli în deplinătatea facultăţilor mintale pentru a purta pe deplin răspunderea, nu-i aşa? La ce bancă ai cont?

(Pauză.)

La ce bancă ai cont?

(Se deschide uşa. Intră Aston. Mick se întoarce şi lasă pantalonii să-i cadă din mînă. Davies îi ridică şi-i îmbracă. Aston, după ce aruncă o privire spre cei doi, se îndreaptă spre patul său, pune pe el o sacoşă pe care a, adus-o în mînă, se aşază şi începe din nou să repare prăjitorul electric. Davies se retrage în colţul său. Mick se aşazăpe un scaun.

Tăcere.

Se aude o picătură căzînd în găleată. Toţi ridică privirea.

Tăcere.)

Tot mai picură. ASTON: Da.

(Pauză.)

Din acoperiş. MICK: Din acoperiş, ai? ASTON: Da.

(Pauză.)

Va trebui să astup cu catran. MICK: Vrei să astupi cu catran? ASTON: Da. MICK: Ce? ASTON: Crăpăturile.

(Pauză.)

MICK: O să astupi cu catran crăpăturile din acoperiş? ASTON: Da.

(Pauză.)

MICK: Crezi c-o să ajute?

ASTON: O să ajute, pentru moment.

MICK: Ihî.

(Pauză.)

DAVIES *(brusc):* Ce faceţi...? *(Amîndoi se uită la el.)* Ce faceţi... cînd se umple găleata?

(Pauză.)

ASTON: O golim. *(Pauză.)*

MICK: îi spuneam tocmai prietenului meu că eşti pe cale să te-apuci să decorezi celelalte camere.

ASTON: Da. *(Pauza. Apoi către Davies):* Ţi-am adus geamantanul.

DAVIES: Oh. *(Vine la el şi-i ia geamantanul.)* Oh, mulţumesc, domnule, mulţumesc. Ţi l-au dat, nu?

*(Davies se întoarce la locul **său,** cu geamantanul. Mick se scoală şi i-l smulge.)*

MICK: Ge-i ăsta?

DAVIES: Dă-mi-l, e geamantanul meu!

MICK *(împinglndu-l la o parte):* Am mai văzut odată geamantanul ăsta.

DAVIES: E geamantanul meu.

MICK: Geamantanul ăsta mi-e foarte cunoscut.
DAVIES: Ce vrei să spui?
MICK: De unde-l ai?
ASTON *(ridicîndu-se, către ei):* Isprăviţi.
DAVIES: E-al meu.
MICK: Al cui?
DAVIES^ Al meu. Spune-i că-i al meu.
MICK: Ăsta-i geamantanul dumitale?
DAVIES: Dă-mi-l!
ASTON: Dă-i-l.
MICK: Ce? Ce să-i dau?
DAVIES: Geamantanul ăla afurisit!
MICK *(vîrîndu-l In dosul sobei de gaz):* Care geamantan? *(Lui Davies.)* Care geamantan?
DAVIES *(agitindu-se):* Ascultă!
MICK *(înfruntîndu-l):* Unde te duci?
DAVIES: Mă duc să-mi iau... vechiul meu...
MICK: Vezi să nu dai cu bîta în baltă, băieţaş! Baţi la poartă cînd nu-i nimeni acasă. Nu împinge lucrurile prea departe. Vii să scotoceşti într-o casă străină, pui mîna pe tot ce poţi pune mîna. Nu-ntrece măsura, băiete.
(Aston apucă geamantanul.)
DAVIES: Lichea nenorocită ce eşti,., hoţ nenorocit,,, lasă-niă să-mi iau,.,

ASTON: Uite-l.
(Aston îi oferă lui Davies geamantanul. Mick ii apucă. Aston II ia. Mick îl apucă. Davies întinde mîna după el. Aston îl ia, Mick întinde mina după el. Aston îl dă lui Davies. Mick îl apucă.
Pauză.
Aston II ia. Davies îl ia, Mick îl ia. Davies întinde mina după el. Aston îl ia.
Pauză.
Aston îl dă lui Mick. Mick îl dă lui Davies. Davies i-l smulge din mină.
Pauză.
Mick se uită la Aston. Davies se îndepărtează cu geamantanul, li scapă din mină.
Pauză.
Cei doi îl urmăresc cu privirile. Davies îl ridică. Se duce la pat fi se aşază. Aston se îndreaptă spre patul său, se aşază şi începe sâ-şi răsucească o ţigară.
Mick stă nemişcat.
Pauză.
Se aude o picătură căzind în găleată. Toţi ridică privirea.
Pauză.)
ASTON: Cum te-ai descurcat la Wembley? DAVIES: Păi, nu m-am dus.
(Pauză.)
Nu. N-am prididit. *(Mick se duce la uşă şi iese.)*
ASTON: Am cam avut ghinion cu **fierăstrăul** ăla **subţire.** Cînd am ajuns acolo, nu mai era.
(Pauză.)
DAVIES: Cine a fost individul ăsta?
ASTON: Fratele meu.
DAVIES: Zău? E cam glumeţ, nu?
ASTON: Hm.
DAVIES: Da... e-ntr-adevăr glumeţ.

ASTON: Are simţul umorului. DAVIES: Da, am'băgat de seamă.
(Pauză.)
E-ntr-adevăr glumeţ, flăcăul, oricine-şi poate da seama de asta.

(Pauză.)
ASTON: Da, caută să... caută să le ia pe toate în glumă.
DAVIES: Ei bine, are simţul umorului, nu?
ASTON: Da.
DAVIES: Da, oricine poate spune asta.
(Pauză.)
Aş fi putut spune încă din prima dată cînd l-am văzut că are un fel al său de a privi lucrurile.
(Aston se ridică, se apropie de sertarul din dreapta, ridică statuia lui Budha şi o pune pe soba de gaz.)
ASTON: Trebuie să aranjez pentru el etajul de sus al casei.
DAVIES: Ce... vrei să spui... vrei să spui că asta-i casa lui?
ASTON: Da, trebuie să decorez pentru el palierul ăsta. Să-l transform într-un apartament.
DAVIES: Atunci, el ce-nvîrte?
ASTON: E în construcţii. Are camionul lui.
DAVIES: Nu stă aici?'
ASTON: După ce-o să fac şopronul ăla, afară... o să fiu în stare să mă ocup ceva mai mult de apartament, ştii. Poate reuşesc să mai potrivesc cîte ceva pe aici. *(Merge spre fereastră.)* Vezi, mă pricep să meşteresc. Asta-i ceva ce sînt în stare să fac. N-am ştiut niciodată că sînt în stare. Dar acum mă pricep să fac tot soiul de lucruri. Ştii, muncă manuală. După ce-o să fac şopronul ăla, afară... Vezi, o să am un atelier. Aş... aş putea lucra puţin în lemn. Lucrări simple, în lemn, pentru început. Să lucrez în... lemn bun.
(Pauză.)

Desigur, sînt multe de făcut în casa asta. Ce mă gindesc, totuşi, e că aş putea trage un perete despărţitor... intr-una din camerele de pe palier. Cred că ar fi ceva. Ştii... există paravanele alea... ştii... orientale. Se împart cu ele came-rele-n două. Se separă în două. Aş putea fie să fac aşa, fie să trag un perete despărţitor. Aş putea-o potrivi, vezi, dac-aş avea un atelier.
(Pauză.)
Oricum, cred că m-am hotărît pentru peretele despărţitor.
(Pauză.)
DAVIES: Ascultă, am stat să mă gîndesc. Ăsta nu-i geamantanul meu.
ASTON: Oh. Nu.
DAVIES: Nu, ăsta nu-i geamantanul meu. Geamantanul meu era cu totul altfel, înţelegi? Ştiu ce s-a-ntîmplat. Au păstrat geamantanul meu şi dumitale ţi-au dat cu totul altul.
ASTON: Nu... ce s-a-ntîmplat e că cineva a fugit cu geamantanul dumitale.
DAVIES *(ridicîndu-se):* Aşa am spus şi eu!
ASTON: In orice caz, geamantanul ăsta l-am luat din altă parte. Sînt şi citeva boarfe în el. Mi-au dat toată grămada foarte ieftin.
DAVIES *(deschizind geamantanul):* Vreo pereche de pantofi? *(Davies scoate din geamantan două cămăşi de pinză In carouri, roşu şi verde aprins. Le ia şi le ridică.)* Pînză cadrilată.
ASTON: Da.
DAVIES: Da... ei bine, ştiu cîte ceva despre soiul ăsta de cămăşi, înţelegi. Cu cămăşi de soiul ăsta, nu prea ajungi departe pe timp de iarnă. Vreau să zic că lucrul ăsta, îl ştiu cu toată siguranţa. Nu, ceea ce-mi trebuie, e un soi de cămaşă cu dungi, o cămaşă bună, durabilă, cu dungi în lung. Asta-i ce-mi doresc. *(Scoate din cufăr o jachetă de smoking din catifea roşu-lnchis.)* Ce-i asta? ASTON: O jachetă de smoking.

DAVIES: O jachetă de smoking? *(O pipăie.)* Nu-i rea. Să văd cum îmi vine. *(O încearcă.)* N-ai pe-aici vreo oglindă?
ASTON: Nu cred să am.

DAVIES: Ei bine, nu-mi vine rău. Cum ţi se pare că arată?
ASTON: Arată foarte bine.
DAVIES: Ei bine, atunci pe asta n-am s-o refuz.
(Aston ia ştecărul In mină şi-l cercetează.) Nu, pe asta n-am s-o refuz. *(Pauză.)*
ASTON: Ai putea fi... îngrijitor aici, dac-ai vrea.
DAVIES: Ce?
ASTON: Ai putea... Să-ngrijeşti casa, dac-ai vrea... ştii, treptele şi palierul, scările din faţă, să le păzeşti. Să lustruieşti soneriile.
DAVIES: Soneriile?
ASTON: Am să instalez cîteva, jos, la uşa principală. De alamă.
DAVIES: Îngrijitor, ai?
ASTON: Da.
DAVIES: Păi, eu... eu pînă acum n-am făcut niciodată pe îngrijitorul, ştii... vreau să zic... niciodată... ceea ce vreau să zic e că... n-am fost niciodată îngrijitor pînă acum.
(Pauză.)
ASTON: Dar ce-ai zice dacă ai deveni îngrijitor? DAVIES: Ei bine, socotesc... ei bine, ar trebui să ştiu...
înţelegi...
ASTON: Ce fel de... DAVIES: Da, ce fel de... ştii...
(Pauză.)
ASTON: Ei bine, vreau să zic...
DAVIES: Vreau să zic că ar trebui să... ar trebui să...
ASTON; Ei bine, ţi-aş putea spune...

DAVIES: Asta-i... asta-i... vezi... înţelegi ce vreau să spun? ASTON: Cînd vine clipa potrivită..." DAVIES Vreau să zic, la asta mă gîndesc... ştii... ASTON: Mai mult sau mai puţin exact ceea ce dumneata... DAVIES: Vezi, ceea ce vreau să zic... la ceea ce mă gîndesc... vreau să zic, ce fel de treburi...
(Pauză.)
ASTON: Ei bine, sînt anumite lucruri, ca scările... şi... şi
soneriile... DAVIES: Dar ar fi vorba...nu?... ar fi vorba şi de mătură...
nu-i aşa?
ASTON: Da, fireşte, şi ţi-ar trebui şi citeva perii. DAVIES: Ar fi nevoie de ceva unelte... vezi... ar fi nevoie
de cîteva unelte bune...
(Aston ia un halat alb dintr-un cui de deasupra patului şi i-l arată lui Davies.)
ASTON: Ai putea să-l porţi pe-ăsta, dacă ai vrea.
DAVIES: Da... e drăguţ, nu?
ASTON: Te-ar feri de praf.
DAVIES *(îmbrăclndu-l):* Da, ăsta m-ar feri în toată legea de praf. M-ar feri de-a binelea. Mulţumesc frumos, dom'le.
ASTON: Ştii ce-am putea face, am putea... aş putea fixa o sonerie jos, afară, la uşa principală, cu inscripţia „îngrijitor". Şi ai putea răspunde oricui întreabă.
DAVIES: O, în privinţa asta, nu ştiu...
ASTON: De ce nu?
DAVIES: Păi, mă gîndesc că nu poţi să ştii cine urcă pe-acolo pe scările alea, din faţă, nu-i aşa? Trebuie să fii cît de cît prudent.
ASTON: Ce, te urmăreşte careva?
DAVIES: Să mă urmărească? Ei bine, s-ar putea ca ticălosul ăla de scoţian să se ţină după mine, nu-i aşa? Tot ce-aş putea face e c-aş auzi soneria, m-aş duce jos, aş deschide uşa; cine ştie cine ar putea fi, ar putea fi orice individ. Aş putea fi aranjat atît de uşor, dom'le... Ar putea veni să-mi ceară talonul ăla de asigurări, vreau să zic, uite-te

la el şi vezi, n-am decît patru timbre, asta-i tot ce am, n-am mai multe, asta-i tot ce am; ar suna la soneria cu „îngrijitor" şi m-ar băga la zdup, asta ar face, n-aş avea nici o şansă de scăpare. Desigur că mai am o grămadă de alte taloane, pe ici, pe colo, dar ei nu ştiu asta şi nici nu le-o pot spune, nu-i aşa că nu pot, pentru că atunci ar descoperi c-am circulat sub un nume de-mprumut. înţelegi, numele pe care-l port acum, nu e cel pe care-l folosesc, înţelegi, e altul, înţelegi, numele cu care umblu acum, nu e cel adevărat. E de-mprumut.
(Tăcere.)
(Luminile pălesc treptat pină se face întuneric. Apoi, prin fereastră, pătrunde o lumină palidă. Se trlnteşte o uşă. Se aude o cheie răsucindu-se în broască. Intră Davies, închide uşa şi încearcă comutatorul, aprinde, stinge, aprinde, stinge, fără ca becul să se lumineze.)
DAVIES *(murmurînd):* Ce-i asta? *(Aprinde şi stinge comutatorul.)* Ce s-o fi întîmplat cu lumina asta afurisită? *(Aprinde şi stinge.)* Aaaa... Să nu-mi spui că lumina asta afurisită s-a stricat tocmai acum.
(Pauză.)
Ce mă fac? Lumina asta afurisită s-a stricat tocmai acum. Nu văd nimic.
(Pauză.)
Ce mă fac acum? *(Face cîţiva paşi, se împiedică.)* Dumnezeule, ce-i asta? 0 lumină. O clipă numai.
(Caută chibriturile în buzunar, scoate o cutie şi aprinde un chibrit. Chibritul se stinge. Cutia cade.)
Aaah! Unde e? *(Apleclndu-se.)* Unde o fi cutia asta afurisită?
(Cutia e aruncată cu piciorul.) Ce-i asta? Ce-i? Cine-i? Ce-i asta? *(Pauză. Se mişcă.)*

Unde mi-e cutia? A fost aici, pe jos. Cine-i? Cine umblă cu ea?
(Tăcere.)
Haide. Cine-i? Cine-i ăla de pune mîna pe cutia mea?
(Pauză.)
Cine-i aici, înăuntru?
(Pauză.)
Am un cuţit la mine. Sînt gata. Haide, spune, cine eşti?
*(Se mişcă, se împiedică, cade şi scoate un ţipăt.
Tăcere.
Davies geme încet. Se ridică.)*
E-n regulă!
*(Se ridică. Gîfiie din greu.
Brusc, aspiratorul începe să bîziie. O siluetă se mişcă cu el, îl manevrează. Tubul lunecă de-a lungul podelei în urma lui Davies, care sare, se azvlrle într-o parte să-l evite şi cade, cu răsuflarea tăiată.)*
Ah, ah, ah, ah, ah! Lasă-mă-n pace-e-e-e!
(Aspiratorul se opreşte. Silueta sare pe palul lui Aston.) Te-aştept! Sînt... sînt... sînt aici!
(Silueta scoate ştecărul aspiratorului din priză şi potriveşte becul. Luminase aprinde. Davies se lipeşte de peretele din dreapta, cu cuţitul In mînă. Mick e în picioare, pe pat, ţinînd ştecărul.)
MICK: Tocmai mă apucasem să deretic puţin... curăţenia de primăvară. *(Se dă jos.)* Cîndva a fost aici, în perete, o priză pentru aspiratorul ăsta. Dar n-are curent. A trebuit să-l fixez în fasungul lămpii. *(Bagă aspiratorul sub patul lui Aston.)* Cum ţi se pare acum camera? I-am tras o curăţenie zdravănă.
(Pauză.)

Facem cu schimbul, la două săptămîni, îrate-meu şi cu mine, şi-i tragem o curăţenie zdravănă prin cameră. în seara asta am lucrat pînă tîrziu, abia acum am sosit. Dar m-am gîndit că-i mai bine să m-apuc imediat, că-i rîndul meu. *(Pauză.)*
De fapt nu stau aici. Nu. De fapt, stau în altă parte. Dar la urma urmelor sînt răspunzător pentru buna întreţinere a casei, nu-i aşa? Ce să fac, trufie de proprietar.
(Vine spre Dacics, arată cuţitul.)
Pentru ce-l tot vînturi?
DAVIES: Te-ai apropiat de mine...

MIGK: îmi pare rău dacă te-am speriat. Dar să ştii că m-am gîndit şi la dumneata. Mă gîndesc că eşti oaspetele fratelui meu. Trebuie să ne îngrijim de confortul dumitale, nu-i aşa? Nu vreau să ţi se-nîunde nasul de praf. Şi fiindcă veni vorba, cit ai de gînd să stai pe-aici? De fapt aveam de gînd să propun să-ţi scădem chiria, s-o scădem, să rămînă doar o sumă formală, vreau să zic, pînă te căpă-tuieşti undeva. Doar formală, atîta tot.
(Pauză.)
Totuşi, dacă ai de gînd să faci pe nebunul, va trebui să revin asupra întregii propuneri.
(Pauză.)
Ei, doar n-ai de gînd să devii violent cu mine, nu-i aşa? Nu eşti violent de felul dumitale, nu?
DAVIES *(vehement):* îmi păstrez firea, frate. Dar dacă cineva mă zgîndăre, să ştie la ce trebuie să se aştepte.
MICK: îmi închipui.
DAVIES: Da, da. Eu am trecut prin multe, ştii? înţelegi ce vreau să spun? Pentru puţină glumă, cînd şi cînd, nu mă supăr, dar oricine-ţi va spune... că nimeni nu îndrăzneşte să se ia de mine...
MIGK: înţeleg ce vrei să spui, da.

DAVIES: Pînă la un punct. Mă poţi duce... dar... MICK: Nu mai departe. DAVIES: Asta e.
(ívlick se aşază pe nişte vechituri, in dreapta, in prim plan.)
DAVIES: Ce faci?
MICK: Nu, vreau să spun doar că... sînt foarte impresionat de toate astea. DAVIES: Ai? MICK: Sînt foarte impresionat de ce mi-ai spus adineauri.
(Pauză.)
Da, impresionat, chiar aşa.
(Pauză.)
Oricum, sînt impresionat. DAVIES: Atunci ştii ce vreau să spun? MICK: Da. Ştiu. Cred că noi doi ne-ţelegem. DAVIES: îhi! Ei bine... am să-ţi spun... aş... aş vrea s-o cred. Te-ai cam jucat cu mine, ştii bine. Nu înţeleg de ce. Nu ţi-am făcut niciodată vreun rău. MICK: Nu, ştii ce s-a-ntîmplat? Am pornit-o amîndoi cu stîngul. Asta a fost tot. DAVIES: Aşa-i, asta s-a-ntîmplat.
(Davies vine lingă Mick, pe maldărul de vechituri.)
MICK: Vrei un sandviş?
DAVIES: Ce?
MICK *(scoate un sandviş din buzunar):* Ia!
DAVIES: Nu cumva pui ceva la cale?
MICK: Nu, tot nu mă-nţelegi. Nu pot să fiu nepăsător faţă de un prieten al fratelui meu. Bănuiesc că eşti prietenul fratelui meu, nu-i aşa?
DAVIES: Ei bine, eu... eu n-aş merge chiar atît de departe... MICK: Cum, vrei să spui că nu ţi se pare prietenos? DAVIES: Păi, n-aş zice că sîntem chiar prieteni. Vreau să zic că nu mi-a făcut nici un rău, dar nici că mi-e cine ştie ce prieten. Ia zi, cu ce e sandvişul ăla?

MICK: Cu brînză.
DAVIES: Merge.
MICK: Ia unul.
DAVIES: Mulţumesc, dom'le.
MICK: Îmi pare rău să aud că fratele meu nu e destul de prietenos.
DAVIES: E prietenos, e prietenos. N-am spus că n-ar fi... MICK *(scoţînd o solniţă de buzunar):* Sare?
DAVIES: Nu, mulţumesc. *(Mestecă sandvişul.)* Numai că nu pot... să mă lămuresc bine ce-i cu el. MICK *(scotocind prin buzunar):* Am uitat piperul. DAVIES: Atîta că nu-l pot dibui, atîta tot. MICK: Am avut nişte sfeclă undeva. Cred c-am rătăcit-o.

(Pauză.)
(Davies mesteca sandvişul. Mick se uită la el cum mănîncă. Apoi se ridică şi vine încet In faţă.)
Aăă... ascultă... Pot să-ţi cer un sfat? Vreau să zic că eşti un om umblat. Pot să-ţi cer un sfat într-o chestiune? DAVIES: Dă-i drumul, zi-i.
MICK: Ei bine, chestia ecă, înţelegi... sînt... sînt cam îngrijorat din pricina fratelui meu. DAVIES: A fratelui dumitale? MICK: Da... vezi, necazul cu el e... DAVIES: Ce?
MICK: Ei bine, nu-i frumos să vorbeşti despre... DAVIES *(ridiclndu-se şi venind in prim plan):* Dă-i drumul acum, zi-i. *(Mick se uită la el.)* MIGK: • Njwjplace să muncească.
(Pauză.)
DAVIES: Dă-i drumul!
MICK: Nu, pur şi simplu, nu-i place să muncească, ăsta-i necazul cu el. DAVIES: Chiar aşa? MICK: E groaznic să trebuiască să spui asta despre propriul tău frate.

DAVIES: Aşa-i.
MICK: E pur şi simplu speriat de muncă. Foarte speriat de muncă.
DAVIES: Cunosc soiul ăsta.
MICK: Cunoşti tipul ăsta?
DAVIES: Am mai întîlnit din ăştia.
MICK: Ştii, aş vrea să-l pun pe picioare.
DAVIES: E la mintea cocoşului.
MICK: Cînd ai un frate mai mare, vrei să-l împingi înainte, doreşti să-l vezi croindu-şi drumul. Nu-l poţi vedea trîn-dăvind, îşi face doar lui însuşi rău. Asta-i ce vreau să spun.
DAVIES: Da.
MIGK: Dar nu vrea să se-apuce de treabă.
DAVIES: Nu-i place să muncească.
MICK: E speriat de muncă.
DAVIES: Aşa mi se pare şi mie.
MICK: Ai întîlnit tipul ăsta, nu-i aşa?
DAVIES: Eu? Cunosc soiul ăsta.
MICK: Da.
DAVIES: Cunosc soiul ăsta. Am mai întîlnit din ăştia.
MICK: Sînt foarte îngrijorat din pricina lui. Vezi, eu sînt un om care munceşte: sînt antreprenor. Am camionul meu.
DAVIES: Aşa stau lucrurile?
MICK: Ar trebui să facă puţină treabă pentru mine... îl ţin aici ca să facă puţină treabă... dar nu ştiu... ajung la concluzia că-i cam greoi la lucru.
(Pauză.)
Ce sfat îmi dai?
DAVIES: Ei, bine, e un tip sucit fratele dumitale. MICK: Ce? DAVIES: Spuneam că e... că e un tip cam sucit, fratele dumitale.
(Mick se holbează la el.)
MICK: Sucit? De ce? DAVIES: Păi... e sucit...

MICK: Ce găseşti sucit la el?

(Pauză.)
DAVIES: Că nu-i place munca. MICK: Ce-i sucit în asta? DAVIES: Nimic.
(Pauză.)
MICK: Eu nu numesc asta sucit.
DAVIES: Nici eu.
MICK: Doar n-ai de gînd să-i găseşti nod în papură.
DAVIES: Nu, nu, nu voiam, nu voiam... Am vrut numai să
spun că...
MICK: Tacă-ţi fleanca.
DAVIES: Ascultă, tot ce-am vrut să spun era că... MICK: Isprăveşte! *(Repede.)* Ascultă! Am o propunere să-ţi
fac. Vezi, mă gîndesc să iau în mînă conducerea acestei
case. Cred că ar putea fi condusă cu ceva mai mult folos.
Am în cap o grămadă de idei şi de planuri. *(îl observă
pe Davies.)* Cum ţi-ar place... să rămîi în continuare aici,
ca îngrijitor? DAVIES: Ce? MICK: Am să fiu foarte sincer cu dumneata. M-aş bizui pe
un om ca dumneata, care să stea pe-aici şi care să fie cu
ochii-n patru. DAVIES: Ei bine... stai o clipă... eu... eu n-am făcut nicio-
dată pe îngrijitorul pînă acum, ştii. MICK: N-are a face. Fapt e că-mi pari un om destoinic. DAVIES: Sînt un om destoinic. Vreau să spun că la vremea
mea, am avut o mulţime de oferte, ştii, faptul ăsta nu
poate fi pus la îndoială. MICK: Ei bine, am putut observa adineauri, cînd ai scos
cuţitul, că nu te-ai lăsa dus de nimeni. **DAVIES:** Pe mine nu mă duce nimeni, dom'le. MICK: Mi se pare c-ai fost sub arme, nu-i aşa? DAVIES: Sub ce? MICK: Sub arme. Se poate vedea asta după cum ştii să iei
poziţie de drepţi.
DAVIES: Oh... da. Jumătate din viaţă mi-am petrecut-o
acolo, dom'le. Peste mare... ca... ostaş... Am fost... MICK: în colonii. Nu-i aşa c-ai fost în colonii?
DAVIES: Am fost. Dincolo. Am fost unul dintre primii
acolo, dincolo.
MICK: Asta-i. Eşti tocmai omul pe care-l caut. DAVIES: Pentru ce? MICK: Ca îngrijitor.
DAVIES: Da, ei bine... uite... ascultă... cine e aici proprietar, el sau dumneata?
MICK: Eu. Eu sînt proprietarul. Am acte cu care o pot dovedi.
DAVIES: Ah... *(Holârîl.)* Ei bine, ascultă. Nu mă supără să fac pe îngrijitorul, nu mă supără să văd de casă pentru dumneata. MICK: Va trebui, fireşte, să ajungem la o mică înţelegere
bănească, în folosul amîndurora. DAVIES: Las pe seama dumitale să hotărăşti în privinţa
asta, după plac.
MICK: Mulţumesc. E o singură chestie la mijloc. **DAVIES:** Care anume?
MICK: îmi poţi prezenta vreo recomandaţie? DAVIES: Cum?
MICK: Numai ca să-mi liniştesc avocatul. DAVIES: Am o mulţime de recomandaţii. Tot ce-am de făcut e să mă duc mîine la Sidcup. Acolo, devale, am toate recomandaţiile de care am nevoie. MICK: Pe unde vine asta?
DAVIES: La Sidcup. Nu numai că le are acolo, devale, la el, toate recomandaţiile mele, dar are şi toate hîrtiile mele acolo, devale. Cunosc locul ăla, cum îmi cunosc buzunarul. Oricum, trebuie să mă duc acolo, devale, înţelegi ce vreau să zic, trebuie să ajung acolo, devale, că de nu, s-a isprăvit cu mine. MICK: Aşa că putem oricînd pune mîna pe recomandaţii
dacă avem nevoie de ele.
DAVIES: Ţi-o spun, pot merge acolo, devale, oricînd. M-aş fi dus chiar astăzi,dar aştept... aştept să se-ndrepte vremea.

MICK: A!
DAVIES: Ascultă, nu poţi să-mi faci rost de o pereche de pantofi buni, nu poţi? Am o nevoie grozavă de-o pereche bună de pantofi. Vezi, nu pot ajunge nicăieri, fără o pereche de pantofi buni. Crezi că există vreo şansă, să-mi poţi face rost de o pereche?

(LUMINILE PĂLESC PÎNĂ CE SE FACE ÎNTUNERIC.
LUMINILE SE APRIND. *Dimineaţă.*
Aston îşi trage pantalonii peste izmenele lungi. Se strimbă uşor. Caută ceva la căpătliul patului său, ia un prosop de pe bară şi-l flutură, li trinteşte, merge la Davies şi-l trezeşte. Davies se ridică brusc In capul oaselor.)
ASTON: Mi-ai spus să te trezesc.
DAVIES: Pentru ce?
ASTON: Ai spus că ai de gînd să mergi la Sidcup.
DAVIES: Da, ar fi o treabă, să ajung acolo.
ASTON: Nu pare să fie o zi frumoasă.
DAVIES: Păi asta strică socoteala, nu?
ASTON: Iar n-am... n-am avut o noapte prea bună.
DAVIES: Am dormit îngrozitor.
(Pauză.)
ASTON: Ai făcut...
DAVIES: Îngrozitor. A plouat puţin azi-noapte, nu-i aşa?
ASTON: Doar puţin.
(Se duce la patul său, ridică o scîndurăşi începe s-o frece cu glaspapir.)
DAVIES: Mi-am dat seama. A plouat înăuntru, pe creştetul meu.
(Pauză.)
Oricum, vîntul a bătut înăuntru, drept pe creştetul meu. *(Pauză.)*
N-ai putea închide fereastra aia dindărătul sacului? ASTON: De ce?
■ ' •
DAVIES: Bine, dar ce facem cu ea? Ploaia bate drept pe creştetul meu.

ASTON: E nevoie de puţin aer.
(Davies se scoală din pat. E îmbrăcat cu pantaloni, haină şi vestă.) DAVIES *(incâlţîndu-şi sandalele):* Ascultă, băiete, mi-am trăit toată viaţa în aer. Mie nu trebuie să-mi vorbeşti de aer. Ceea ce zic eu, e că intră prea mult aer pe fereastra aia, cînd dorm. ASTON: Se îmbicseşte aici grozav, dacă. fereastra aia nu-i deschisă.
(Aston traversează camera spre scaun, aşază scindurica pe el şi continuă s-o frece cu glaspapir.)
DAVIES: Da, dar ascultă ce vreau să-ii spun. Ploaia aceea afurisită, omule, îmi bate drept în creştet. îmi strică somnul. Aş putea răci de moarte, din pricina ei, din pricina curentului. Asta-i tot ce-am vrut să spun. N-ai decît să-n-chizi fereastra şi n-o să răcească nimeni, asta-i tot ce vreau să spun.
(Pauză.)
ASTON: N-aş putea dormi aici, înăuntru, fără ca fereastra să fie deschisă.
DAVIES: Da, dar ce se-ntîmplă cu mine? Ce ai de spus despre situaţia în care mă aflu eu?
ASTON: De ce nu dormi invers?
DAVIES: Ce vrei să spui?
ASTON: Să dormi cu picioarele spre fereastră.
DAVIES: La ce-ar folosi?
ASTON: Ploaia nu ţi-ar mai bate în creştet.
DAVIES: Nu, n-aş putea face asta. N-aş putea face asta.
(Pauză.)
Vreau să zic că m-am obişnuit să dorm aşa. Nu eu trebuie să schimb locul, ci fereastra trebuie închisă. Uite, cum plouă. Bate şi acum înăuntru.
(Pauză.)
ASTON: Cred că am să cobor pînă la Goldhawk Road. Tre-buie să stau acolo de vorba cu un om» Are un banc de tîm-

plărie! Mi s-a părut că e în stare destul de bună. Nu cred că-i foloseşte la ceva.
(Pauză.)
O să mă duc pînă acolo, cred. DAVIES: Ascultă ce-ţi spun. Cu drumul meu la Sidcup s-a isprăvit. Ei, şi ce-ar fi să închidem acum fereastra? O să

bată ploaia înăuntru. ASTON: Închide-o un moment.

(Davies închide fereastra şi se uită afară.)

DAVIES: Ce-s toate alea, acolo, sub prelata aceea? ASTON: Scînduri. DAVIES: Pentru ce? ASTON: Să-mi fac şopronul.

(Davies se aşază pe patul său.)

DAVIES: N-ai găsit perechea aia de pantofi de care ziceai
că-mi faci rost?

ASTON: Oh, nu. Am să văd dacă pot găsi vreuna astăzi. DAVIES: Nu pot ieşi pe vremea asta, cu pantofii ăştia, nu-i
aşa? N-aş putea ieşi nici măcar să iau o ceaşcă de ceai. ASTON: E o cafenea, chiar aici, pe stradă, mai devale. DAVIES: O fi, frate.

(în timp ce Aston începe să vorbească, camera se întunecă. Spre sfîrşit, numai silueta lui mai poate fi văzută distinct. Davies şi toate obiectele sînt în umbră. întunecarea luminilor trebuie să se facă pe
cit cu putinţă mai gradat, mai încetinit, mai pe nesimţite.)

ASTON: Aveam obiceiul să mă duc pe acolo destul de des. Oh, sînt ani de-atunci. Dar am încetat. Mă duceam de drag. Mi-am petrecut acolo chiar destul de multă vreme. Asta era înainte să plec. Chiar înainte de asta. Cred chiar că de la acest... local mi-s-a-tcas. Erau cu toţii... mult mai bătrîni ca mine. Dar obişnuiau întotdeauna să mă asculte. Am crezut că... înţelegeau ce le spuneam. Vreau să zic că obişnuiam să le vorbesc. Dar am vorbit prea mult. Asta a fost greşeala mea. Acelaşi lucru la fabrica.

Acolo... în pauze, le povesteam tot felul de lucruri. Şi oamenii ăştia ascultau, ori de cîte ori... aveam ceva de spus. Toate erau bune. Necazul a fost că aveam un fel de halucinaţii. Nu erau halucinaţii, erau... începusem să am senzaţia că pot vedea anumite lucruri... foarte clar... totul... era atît de simplu... totul... totul devenea foarte calm... totul devenea foarte calm... tot acest... calm... şi... această clarviziune... era... dar poate că am greşit. In orice caz, cineva trebuie să fi spus un cuvînt. Nu ştiam, nu mi-a spus unul un cuvînt. Şi... trebuie să se fi şoptit un fel de minciună. Şi minciuna asta s-a şoptit din gură-n gură. Mi-am dat seama că oamenii începuseră să fie ciudaţi. Acolo la cafenea. La fabrică. Nu puteam înţelege. " Apoi, într-o zi, m-au dus la un spital, tocmai afară din Londra. M-au... dus acolo. N-am vrut să mă duc. Oricum... am încercat să scap de acolo, de cîteva ori. Dar... nu era uşor. Mi-au pus întrebări, acolo, înăuntru. Mă ţineau şi-mi puneau tot felul de întrebări. Ei bine, le-am spus... cînd au dorit să afle... ce gînduri aveam. Hm. ' Apoi, într-o zi, omul ăla... doctorul,bănuiesc...şeful...era chiar un om... distins... deşi nu eram chiar atît de sigur de asta. M-a chemat la el. Zicea... mi-a spus că am ceva. Mi-a spus că şi-a încheiat consultul. Aşa mi-a spus. Şi mi-a arătat un teanc de hîrtii şioni-a spus că am ceva, o boală. A spus... doar atît a spus, ştii. Ai... asta şi asta. Asta-i boala dumitale. Şi noi am hotărît, zicea el, că în interesul dumitale nu rămîne decît o singură cale pe care o puteam urma. A spus... dar nu pot să-mi amintesc exact... cum s-a exprimat... a spjxs_x4~teelmifi__s.ă-iajceiiL. cejr^L_la_creierul dumitale. A spus, dacă nu facem asta, vei rămîne aici, înăunTîru7~pentru tot restul vieţii, dar dacă o facem, atunci ai o şansă. Poţi să ieşi de-aici, a spus, şi să trăieşti în rînd cu ceilalţi. Ce vreţi să-mi faceţi la creier, i-am spus eu. Dar el n-a făcut decît să repete ceea ce mai spusese o dată. Ei bine, nu eram un prost. Ştiam că sînt minor. Ştiam că nu-mi poate face nimic, fără să obţină un consimţămînt. Ştiam că trebuia să obţină con-simţămîntul mamei mele. Aşa că i-am scris şi i-am poves-

tit ce au de gînd să-mi facă. Dar ea le-a semnat hîrtia, înţelegi, şi le-a dat consimţămîntul.vŞtiu asta, pentru că doctorul mi-a arătat semnătura, cînd"i-am pus problema." Ei bine, în noaptea aia am încercat să fug, în noaptea aia. Am stat cinci ore să pilescuna din gratiile de la fereastra rezervei. Şi asta, pe întuneric. La fiecare jumătate de oră, se luminau paturile cu o lanternă. Aşa că aveam timp exact cît trebuia. Şi eram aproape gata, cînd unul a avut ^o... a avut o criză, chiar lîngă mine. Aşa că m-au prins. Cam cu o săptămînă mai tîrziu, au început să vină şi să facă lucrul ăla, la creier. Urma să ni-l facă la toţi cîţi eram în rezervă. Şi veneau şi-l făceau cîte unuia, pe rînd. Cîte unul pe noapte. Eram printre ultimii. Şi am putut vedea foarte

bine ce le făceau celorlalţi. Veneau cu... nu ştiu ce erau, arătau ca nişte cleşti mari, de care atîr-nau sîrme... şi sîrmele erau legate de un mic aparat. Era electric. Ţineau omul întins cu forţa şi şeful ăla... me-dicul-şef, potrivea cleştii ca pe un fel de căşti la urechi, le potriveau de fiecare parte a capului. Era un om care ţinea aparatul, înţelegi, şi el... Era un om care ţinea aparatul, înţelegi, şi-i dădea drumul şi şeful apăsa doar cleştii de fiecare parte a capului şi-i ţinea acolo. Pe urmă-i scotea. Acopereau omul şi nu se mai atingeau de el, pînă mai tîrziu. Unii mai încercau să se împotrivească, dar cei mai mulţi nu. Zăceau acolo. Ei bine, au venit şi mi-au dat tîrcoale, şi în noaptea în care au venit, m-am ridicat şi m-am proptit de perete. Mi-au spus să mă culc pe pat şi eu ştiam că trebuie să mă culc pe pat, fiindcă dacă mi-o făceau pe cînd stăteam în picioare, puteau să-mi frîngă şira spinării. Aşa că am rămas în picioare şi unul sau doi dintre ei s-a apropiat de mine, ei bine, eram mai tînăr pe atunci, şi mult mai puternic decît acum, eram chiar puternic bine, pe unul l-am lăsat lat şi pe celălalt l-am prins de gît, şi apoi deodată şeful ăl mare mi-a prins cleştii de cap şi eu ştiam că n-avea voie s-o facă, cîtă vreme eram în picioare, aşa că... dar oricum, a făcut-o. Pe urmă am plecat. Am plecat de-acolo... Dar nu puteam umbla prea bine. Nu cred că şira spinării să-mi fi fost

vătămată. In privinţa asta, totul a mers bine. Necazul era că... gîndurile mele... deveniseră prea încete... nu^ puteam gîndi de loc.1T nu-mi puteam... aduna... gîndurile' ...*la.* un luc... imun... nu mi le puteam aduna niciodată... la un loc... Necazul era că nu_Duteam desluşi ce spu-jnpanjiameni^ nu mă puţeam_uita în dreapta sauJlLgtînga _trebuia să mă uit drept înainte, fiindcă dacă-mi întorceam capul... nu mă puteam ţine drept... Şi capul mă durea cumplit. Şedeam în odaia mea. Asta se întîmpla pe cînd mai stăteam acasă, la mama. Şi la fratele meu. Era mai tînăr ca mine. Şi, am pus totul în ordine prin cameră, am aşezat toate lucrurile despre care ştiam că sînt ale mele, dar n-am murit. Fapt e că ar fi trebuit să fiu mort. Ar fi trebuit să mor. Oricum, mă simt mult mai bine acum. Dar acum nu mai stau de vorbă cu oamenii. Evit asemene'a locuri cum e cafeneaua aceea. INu mai intru de loc în asemenea locuri, acum. Nu stau de vorbă cu nimeni... aşa. De multe ori m-am gîndit să mă întorc şi să-l caut pe omul care mi-a făcut bucata. Dar înainte de asta, vreau să fac ceva. Vreau să construiesc şopronul acela, afară în grădină...

CORTINA

ACTUL III

Două săptămini mai tlrziu. Alick c întins pe podea, la stingă, cu capul pe covorul înfăşurat sul, privind in tavan.
Davies sade pe scaun, îşi ţine pipa în mină. Poartă jacheta de smoking.
E după-amiază.
Tăcere.

DAVIES: Am impresia că a făcut ceva cu crăpăturile alea.
(Pauză.)
Vezi, a plouat toată săptămîna trecută, dar n-a mai picurat de loc în găleată.
(Pauză.)
0 fi dat cu catran peste tot, acolo sus. *(Pauză.)*
A umblat cineva pe acoperiş, noaptea trecută. Trebuie să fi fost el.
(Pauză.)
Eu aşa zic, că a dat cu catran peste tot, acolo sus, pe acoperiş. Nu mi-a spus o vorbă, despre ce vrea să facă. Nu-mi spune o vorbă.
(Pauză.)
Nu-mi răspunde, cînd îi vorbesc.
(Scapără un chibrit, cu care-şi aprinde pipa şi pe urmă ii stinge, suflind.)

Nu-mi dă nici măcar un cuţit! *(Pauză.)*
Nu-mi dă nici măcar un cuţit, ca să-mi tai pîinea.
(Pauză.)
Cum pot să-mi tai o felie de pîine, fără cuţit?
(Pauză.)
E cu neputinţă.
(Pauză.)
MICK: Ai un cuţit.
DAVIES: Ce?
MICK: Ai un cuţit.
DAVIES: Am un cuţit, sigur că am un cuţit, dar cum îţi închipui că-mi pot tăia o felie de pîine ca lumea, cu aşa ceva? Ăsta nu-i cuţit de pîine. Nu poţi să tai pîine cu el. L-am găsit pe undeva. Nici nu ştiu unde. Nu, ceea ce vreau...
MICK: Ştiu eu ce vrei.
(Pauză. Davies se ridică şi se îndreaptă spre soba de gas.) DAVIES: Ce-i cu soba asta de gaz? Zice că n-are racord. De unde să ştiu eu că n-are racord? Uite-mă, dorm nas în nas cu ea, mă trezesc în mijlocul nopţii şi drept cu ochii de sobă dau, omule. E chiar la capul meu, de unde să ştiu eu, pot să stau întins pe pat şi ea să explodeze, să mă nenorocească. *(Pauză.)*
Dar el parcă nici nu aude ce-i spun. I-am spus deunăzi: ascultă, i-am spus, negrii ăia, negrii ăia care stau alături şi folosesc toaleta. I-am spus că acolo, înăuntru, totul era murdar, toate agăţătoarele erau murdare, erau negre, şi chiuveta era toată neagră. Dar el ce-a făcut? E dator să aibă grijă de toate de-aici, n-a spus nimic, n-a avut un cuvînt de spus. *(Pauză.)*

Acum două săptamîni... şedea acolo şi... a stat la taclale pe-ndelete cu mine... cam cu două săptamîni în urmă. A stat la taclale pe-ndclete cu mine. De atunci încoace, abia dacă a mai îngăimat un cuvînt. Se pornise pe vorbă atunci... Nu ştiu ce era cu el... Nu se uita la mine, nu-mi vorbea mie, nu-i păsa de mine. Vorbea cu el însuşi! Asta-i tot ce-l frămîntă. Vreau să zic, că dumneata vii la mine, îmi ceri sfatul, el n-ar face niciodată una ca asta. Vreau să zic că noi nu mai vorbim nimic unul cu altul, înţelegi? Nu poţi să stai în aceeaşi cameră cu cineva, care... care... nu scoate un cuvînt cu tine.
(Pauză.)
Pur şi simplu nu ştiu cum să-l iau.
(Pauză.)
Dumneata şi cu mine, noi doi, am putea scoate ceva din casa asta.
MICK *(gînditor):* Da, să ştii că ai dreptate. Uite ce-aş putea face cu casa asta...
(Pauză.)
Aş putea transforma casa într-un apartament de lux. Să luăm de pildă... camera asta. Camera asta, ai putea-o folosi drept bucătărie. Mărime potrivită, fereastră frumoasă, însorită. Aş pune pe jos carouri de linoleum, în culoarea oului de raţă, arămiu şi pergament. Aş repeta culorile în zugrăveala pereţilor. Aş înlocui piesele de bucătărie obişnuite cu scule montate de-a lungul pereţilor, în material plastic gri-fer. Spaţiu berechet pentru dulapurile cu oale. Am avea un dulap de perete mic, un dulap de perete mare, un dulap pe colţ cu rafturi basculante. N-ai duce lipsă de dulapuri. Sufrageria ai putea-o instala de partea cealaltă a palierului, înţelegi? Da. Storuri ve-neţiene la fereastră, pardoseală de plută, mozaic de plută. Ai putea avea o stivă imaculat de albă de mochete groase şi pufoase, masă... din lemn de tec cu furnir, o comodă cu sertare negre, mate, scaune arcuite şi tapisate, fotolii îm-

brăcate în tweed de culoarea fulgilor de ovăz, o canapea cu ramă de fag şi pernă tapisată cu segras împletit, o măsuţă de cafea cu tăblia albă, rezistentă la căldură, şi mozaicuri albe primprejur. Da. Şi-apoi, dormitorul. Ce este un dormitor? Un refugiu. Un loc unde cauţi odihnă şi pace. Aşa că ai nevoie de o decoraţie liniştitoare. Iluminaţie după necesităţi. Mobilă... mahon şi lemn de trandafir. Covor albastru-azur închis. Perdele alb-albăstrii, mate, o cuvertură de pat cu un model de trandafiri mici, albaştri, pe un fond alb, o măsuţă de toaletă cu tăblie mobilă, cu o garnitură din material plastic, o lampă de masă cu abajur de rafie albă... *(Mick se ridică în capul oaselor.)* N-ar fi un apartament, ar fi un palat.

DAVIES: Aşa zic şi eu, dom'le.
MICK: Un palat.
DAVIES: Şi cine ar sta în el?
MICK: Eu. Fratele meu şi cu mine.
(Pauză.)
DAVIES: Şi cu mine ce s-ar întîmpla?
MICK *(calm):* Toate vechiturile astea, de aici, n-ar folosi nimănui la nimic. Un morman de fiare vechi, atîta tot. Ciurucuri. Nu-ţi poţi face un cămin dintr-astea. Nu-i chip să le aranjezi într-un fel. Vechituri. Nici nu le-ar putea vinde vreodată, n-ar lua pe ele nici două parale.
(Pauză.)
Vechituri.
(Pauză.)
Dar pare să nu-l intereseze ce mi-am pus eu în cap, asta-i necazul. De ce nu stai de vorbă cu el, să vezi dacă-l interesează?
DAVIES: Eu?
MICK: Da. Eşti prieten cu el.
DAVIES: Nu mi-e prieten.
MICK: Stai în aceeaşi odaie cu el, nu?

DAVIES: Nu mi-e prieten. Cu el nu poţi să ştii cum stai. Vreau să zic, cu un tip ca dumneata, ştii cum stai.
(Mick ii priveşte.)
Vreau să zic, dumneata ai felul dumitale de a fi, n-aş putea zice că n-ai un fel al dumitale de a fi, oricine-şi poate da seama de asta. Poate că ai un fel ciudat de a fi, al dumitale, dar asta-i la fel cu noi, cu toţi. Cu el e însă altfel. înţelegi? Vreau să zic că cel puţin cu dumneata, în ce te priveşte, dumneata eşti...
MICK: Sincer.
DAVIES: Asta e, dumneata eşti sincer.
MICK: Da.
DAVIES: Dar cu el, jumătate din timp nu ştii în ce ape se scaldă.
MICK: Ihî.
DAVIES: Nu are sentimente.
(Pauză.)
Vezi, ce-mi trebuie e un ceas! Îmi trebuie un ceas, ca să ştiu cit e ceasul. De unde pot să ştiu cît e ceasul, fără ceas? Nu pot! I-am zis lui, am zis, ascultă, ce ar fi să faci rost de-un ceas, ca să pot să ştiu cît e ceasul? Vreau să zic că dacă nu ştii cît e ceasul, la un moment dat nu ştii nici unde eşti, înţelegi ce vreau să spun. Acum, cînd mă plimb pe-afară, sînt nevoit să mă uit la un ceas, ca să păstrez în minte cît e ceasul pentru cînd mă întorc acasă. Dar asta nu slujeşte la mare lucru, vreau să zic că nici n-am intrat bine în casă, că am şi uitat. Am uitat cît a **fost** ceasul!
(Davies se plimbă prin cameră in sus şi in jos.)
încearcă să mă înţelegi. Cîteodată nu mă simt bine. Am un moment de sfîrşeală şi cînd îmi revin nu ştiu cît e ceasul, nu ştiu dacă să mă duc şi să-mi fac o ceaşcă de ceai. Ştii, in clipa în care intru în casă, nu-i încă atît de rău. Mai văd ceasul din colţ, în clipa în care intru în casă, şi atunci mai ştiu cît e ceasul. Dar cînd am ajuns

înăuntru! Ştii, după ce intru înăuntru n-am nici cea mai mică idee cît o fi ceasul.
(Pauză.)
Da. Ceea ce-mi trebuie, e un ceas aici, înăuntru, în camera asta, şi atunci mi-ar rămîne şi mie o şansă. Dar el nu mi-o dă.
(Dai'ies se aşază pe scaun.)
Mă trezeşte! Mă trezeşte în mijlocul nopţii! Îmi spune că fac tămbălău! îţi spun drept că-mi vine să-i trag un perdaf, într-una din zile.

MICK: Nu te lasă să dormi?
DAVIES: Nu mă lasă să dorm! Mă trezeşte!
MICK: îngrozitor.
DAVIES: Am fost în sumedenie de alte locuri. Dar totdeauna m-au lăsat să dorm. în toată lumea e la fel. în afară de aici.
MICK: Somnu-i esenţial. întotdeauna am spus asta.
DAVIES: Ai dreptate, e esenţial. Cînd mă scol dimineaţa, sînt frînt! Eu am treabă de făcut. Am de umblat, trebuie să mă adun odată, trebuie să mă căpătuiesc. Dar cînd mă trezesc dimineaţa, nu mai am nici urmă de energie în mine. Şi, parcă să le pună capac la toate, n-am nici ceas.
MICK: Da.
DAVIES *(ridicindu-se şi umblînd):* El pleacă, nu ştiu încotro pleacă, unde pleacă, mie nu-mi spune niciodată. Altădată mai stăteam de vorbă, acum s-a terminat. Nu-l văd niciodată, pleacă, se întoarce tîrziu, nu mai ştiu nimic despre el, pînă mă zgîlţîie în mijlocul nopţii.
(Pauză.)
Ascultă! Mă trezesc dimineaţa... mă trezesc dimineaţa şi el zîmbeşte! Stă acolo, se uită la mine şi zîmbeşte! Pot să-l văd, înţelegi, pot să-l văd prin pătură. îşi pune haina, se învîrteşte primprejur, se uită de sus spre patul meu şi pe faţa lui apare un zjmbet! La ce dracu o fi zjmbjnd?

Ce nu ştie, e că-l pîndesc prin pătură. Asta n-o ştie! Nu ştie că-l pot vedea, crede că dorm, dar eu sînt tot timpul cu ochii pe el, prin pătură, dar asta n-o ştie! Se uită doar la mine şi zîmbeşte, dar nu ştie că-l pot vedea ce face!
(Pauză.)
(Apleclndu-se, aproape de Mick.)
Nu, ceea ce trebuie să faci e să vorbeşti cu el, înţelegi? M-am... m-arn gîndit ce să-i spui. Trebuie să-i spui că avem nişte idei grozave pentru casa asta, că am putea-o pune la punct, că am putea porni afacerea. Vezi, aş putea-o decora pentru dumneata, ţi-aş putea da o mînă de ajutor la treaba asta... Intre noi.
(Pauză.)
De fapt, unde locuieşti acum? MICK: Eu? Oh, am un mic hogeac. Nu e rău. Totul e pus la punct. Trebuie să vii o dată la mine, să bem ceva.
Să ascultăm puţin Geaikovski. DAVIBS: Da, vezi, dumneata eşti omul care trebuie să-i vorbească. Vreau să zic, eşti fratele lui.
(Pauză.) MICK: Da... Poate c-am s-o fac.
(Se trinteşle o uşă.)
(Mick se ridică, merge la uşă şi iese.)
DAVIES: Unde te duci? Ăsta-i el!
(Tăcere.
Davies se scoală in picioare, apoi se îndreaptă spre fereastră şi priveşte afară.
Intră Aston. Aduce un sac de Mrtie. îşi scoate pardesiul, deschide sacul şi scoate o pereche de pantofi.)
ASTON: O pereche de pantofi. DAVIES *(intorcindu-se):* Cum?

ASTON: Am făcut rost. Incearcă-i. DAVIBS: Pantofi? Ce fel? ASTON: Poate că-ţi vin.
(Davies vine in faţă, işi scoate sandalele şi încearcă pantofii. Umblă încoace şi încolo, dînd din picioare, se apleacă şi pipăie pielea.)
DAVIES: Nu, nu-mi sînt pe măsură. ASTON: Nu-ţi sînt pe măsură? DAVIES: Nu', nu-mi vin bine.
ASTON: Hm.
(Pauză.)
DAVIES: Ei bine, ca să-ţi spun drept, ar merge... pînă mi-aş face rost de altă pereche.
(Pauză.)
Unde-s şireturile?
ASTON: N-au şireturi.
DAVIES: Nu pot să-i port fără şireturi.
ASTON: Aşa i-am luat. •
DAVIES: Ei bine, asta pune capac la toate, nu crezi? Vreau să zic, că nu poţi purta nişte pantofi în

picioare fără o pereche de şireturi! Singura cale, ca să nu-ţi scape din picioare pantofii cînd n-ai şireturi, e să-ţi încordezi piciorul, înţelegi? Să umbli cu piciorul încordat, înţelegi? Ei bine, asta nu-i face bine piciorului. îl forţează rău de tot. Dacă poţi să-ţi închei pantofii ca lumea, nu mai e cazul să-ţi forţezi piciorul.

(Aston face un înconjur la capul patului.)

ASTON: S-ar putea să am pe undeva nişte şireturi. DAVIES: înţelegi ce vreau să spun?

(Pauză.)

ASTON: Uite nişte şireturi. *(I le dă lui Davies.)* DAVIES: Astea-s maro.

ir

ASTON: Asta-i tot ce am. DAVIES: Pantofii ăştia-s negri.

(Aston nu răspunde.)

Ei bine, ăştia ar merge, pînă-mi fac rost de altă pereche.

(Davies se aşază pe scaun şi începe să pună şireturile la pantofi.)

Poate că m-or ţine mîine, pînă devale, la Sidcup. Dac-a-jung acolo, devale, pot să mi le orînduiesc pe toate.

(Pauză.)

Mi s-a oferit o slujbă bună. Mi-a oferit-o un tip care... care-i plin de idei. Are un viitor frumos. Dar vor hîrtiile mele, vezi, vor recomandările mele. Trebuie să mă duc devale, pînă la Sidcup, ca să pot pune mina pe ele. Acolo-i locul unde se află, înţelegi, şi e greu pînă ajungi acolo. Asta-i ce mă frămîntă. Şi vremea se împotriveşte cu tot dinadinsul.

(Aston iese încet, fără să fie observat.)

Nu ştiu dacă pantofii ăştia o să fie de vreun folos. E un drum greu, am mai fost acolo, devale, cîndva. Tot aşa, dar venind pe alt drum. Ultima dată cînd am plecat de-acolo, era... ultima dată... cu cîtva timp în urmă... drumul era prost, ploua cu găleata, noroc că n-am crăpat acolo, pe drum, dar am ajuns încoace, am mers într-una, tot timpul pe drum... Da... Am mers într-una, tot timpul pe drum. Dar n-are a face, în felul ăsta nu mai pot continua, ce-mi rămîne de făcut, e să mă-ntorc acolo, să-l găsesc pe omul ăla.

(Se întoarce şi se uită prin cameră.)

Isuse! Javra asta nici n-a stat măcar să m-asculte!

*(Se întunecă.
O lumină tulbure pătrunde pe fereastră.
E noapte. Aston şi Davies sint in pat. Davies geme. Aston se ridică,
şţ scoală din pat, aprinde lumina, merge la Davies şi-l* ***zgilfiie.)***

ASTON: Hai, fă bine şi încetează! Nu pot să dorm.

DAVIES: Ce? Ce? Ce 'se întîmplă?

ASTON: Faci tămbălău!

DAVIES: Sînt un om bătrîn, ce vrei de la mine? Să nu mai respir?

ASTON: Faci tămbălău. DAVIES: Ce vrei de la mine, să nu mai respir?

(Aston se duce la patul lui şi-şi pune pantalonii.)

ASTON: Mă duc să iau puţin aer.

DAVIES: Ce vrei de la mine? îţi spun, frate, nu mă miră că te-au băgat acolo. Să trezeşti un om bătrîn, în puterea nopţii, trebuie să fii ţicnit! Mă faci să visez urît, şi-a-tunci, spune, cine-i de vină că visez urît? Dacă nu m-ai bruftului tot timpul, n-aş face nici un tămbălău. Cum vrei să dorm liniştit, cînd tot timpul mă ţii în ghionturi? Ce-ai vrea să fac, să nu mai respir?

(Dă cuvertura la o parte şi coboară din pat. E îmbrăcat cu haină, vestă şi pantaloni.)

Se face atît de frig aici, încît trebuie să rămîn cu pantalonii cînd mă culc. N-am mai făcut asta niciodată în viaţa mea. Dar aici aşa trebuie să fac. Numai pentru că nu vrei să dai drumul la blestemata aia de căldură! Sînt sătul pînă peste cap, să tot fiu bruftuluit de dumneata. Am avut în viaţa mea zile

mai frumoase decît dumneata, dom'le. In orice caz, nimeni nu m-a băgat vreodată într-una din casele alea. Sînt un om întreg la minte! Aşa că nu mă scoate din sărite. Eu am să fiu la locul meu, cîtă vreme-ţi vezi de treabă. Aşa că vezi-ţi de treabă, atîta tot. Pentru că, pot să-ţi spun, fratele dumitale e cu ochii pe dumneata. Ştie tot despre dumneata. Nu-ţi fie teamă, am în el un prieten. Un prieten adevărat. Auzi, să mă tratezi ca pe o otreapă! De ce m-ai poftit aici, din capul locului, dacă aveai de gînd să mă tratezi astfel? Te înşeli dacă-ţi închipui că eşti mai breaz ca mine! Ştiu destule. Te-au închis odată într-una din casele alea, vezi că te-ar putea închide iar acolo. Fratele dumi-

tale e cu ochii pe dumneata. Pot să-ţi pună din nou cleştii pe cap, omule! Ţi-i pot pune din nou. Oricînd. N-au nevoie decît s-audă un cuvînt. Te-ar duce acolo, băiete. Ar veni aici şi te-ar umfla şi te-ar duce acolo, înăuntru! Te-ar ţine pironit! Ţi-ar pune cleştii ăia pe cap şi te-ar pironi. N-au decît să arunce o singură privire pe toate ciurucurile astea printre care trebuie să dorm, şi-şi dau seama că eşti sărit. A fost cea mai mare greşeală pe care au făcut-o, ascultă ce-ţi spun, că te-au lăsat să pleci de acolo. Nimeni nu ştie ce hram porţi, ieşi afară, vii înăuntru, nimeni nu ştie ce hram porţi! Ei bine, să ştii că nimeni nu mă poate terfeli pe mine prea mult. Crezi că am să fac treaba asta murdară pentru dumneata? Haaaa! Fă bine şi mai chibzuieşte puţin! Vrei să-ţi fac toată treaba asta murdară, în sus şi-n jos, pe scări, numai ca să pot dormi, noapte de noapte, în cocioaba asta împuţită şi păduchioasă? Nu eu, băiete. Nu pentru tine, băiete. Jumătate din timp, habar n-ai ce faci. Eşti în pom! Eşti pe jumătate dus. Oricine ţi-o poate spune, după cum arăţi. Te-a văzut careva dîn-du-mi vreodată măcar vreun sfanţ? Să mă tratezi ca pe o jigodie! Eu n-am fost niciodată într-un balamuc!

(Aston face o mişcare uşoară înspre el. Daviesscoate cuţitul din buzunarul de la spate.)

Cu mine nu-ţi merge, dom'le, uite ce-am aici. L-am mai folosit. L-am mai folosit. Să n-o încerci cu mine.

(Pauză. Se aţintesc unul pe altul.) Bagă de seamă, ce faci. *(Pauză.)*

Să nu încerci cumva... *(Pauză.)*

ASTON: Cred... cred că-i timpul să-ţi găseşti ceva în altă parte. Văd că nu ne putem înţelege. DAVIES: Să-mi găsesc ceva în altă parte? ASTON: Da.

DAVIES: Eu? Cu mine vorbeşti? Nu eu, omule! Dumneata!

ASTON: Cum?

DAVIES: Dumneata, dumneata să-ţi găseşti ceva în altă parte.

ASTON: Eu stau aici. Dumneata nu. DAVIES: Nu? Ei bine, află că eu stau aici. Mi s-a oferit o slujbă aici.

ASTON: Da... Ei bine, nu cred că eşti omul potrivit. DAVIES: Nu sînt omul potrivit? Află că există aici cineva care socoteşte că sînt omul potrivit. Şi să-ţi mai spun ceva. Rămîn mai departe aici, ca îngrijitor. Bagă la cap. Fratele dumitale, el mi-a spus, înţelegi, mi-a spus că asta-i slujba mea. A mea. Aşa stau lucrurile. Am să fiu îngrijitor, în slujba lui. ASTON: Fratele meu? DAVIES: O să se mute aici, are de gînd să se ocupe puţin de casa asta şi eu o să stau cu el. ASTON: Ascultă... Dacă ţi-aş da... ceva parale, ca să te poţi duce devale, la Sidcup...? DAVIES: Intîi să-ţi faci şopronul! Ceva parale? Cînd pot avea aici o leafă fixă! Să-ţi faci întîi şopronul dumitale împuţit! Asta e.

(Aston II priveşte ţintă.) ASTON: Nu-i un şopron împuţit. *(Tăcere. Aston vine spre el.)*

E curat. E numai lemn sănătos. Am să-l fac, să n-ai nici o grijă.

DAVIES: Nu te apropia.

ASTON: N-are nici un rost să spui despre şopron, că-i împuţit.

(Davies îndreaptă cuţitul spre el.)

Dumneata puţi. DAVIES: Ce?! ASTON: Impuţi locul. DAVIES: Isuse', să-mi spui mie una ca asta!

ASTON: De zile întregi nu pot dormi din pricina asta. DAVIES: Să-mi spui mie una ca asta! Să-mi spui că-s împuţit!
ASTON: Mai bine pleacă. DAVIES: Acum am să te-mput eu!
(Îşi întinde braţul care-i tremură, cu vlrful cuţitului îndreptat spre stomacul lui Aston. Acesta nu face nici o mişcare. Tăcere. Braţul lui Davies rămlne nemişcat. Amlndoi stau pe loc.)
Acum am să te-mput eu... *(Pauză.)* ASTON: Strîngeţi boarfele.
(Davies îşi retrage cuţitul respirind greu. Aston seduce la patul lui Davies, scoate geamantanul şi bagă în el cîleva din lucrurile lui Davies.)
DAVIES: N-ai... n-ai nici un drept... lasă-le acolo, sînt ale mele!
(li ia geamantanul şi înghesuie lucrurile.)
Foarte bine... Mi s-a oferit o slujbă aici... aşteaptă numai...
(Îşi pune jacheta de smoking.)
...aşteaptă numai... fratele dumitale... te pune el la locul dumitale... să-mi spui mie una ca asta... nimeni nu mi-a spus vreodată una ca asta...
(Îşi pune pardesiul.)
O să-ţi pară rău, că mi-ai spus una ca asta... nu-i ultimul cuvînt din povestea asta...
*(**îşi** ia geamantanul şi se-ndreaptă spre uşă.)*
Are să-ţi pară rău că mi-ai spus una ca asta...
(Deschide uşa. Aston îl urmăreşte cu privirea.) Acum ştiu pe cine mă pot bizui.
(Davies iese. Aston rămîne pe loc. Se întunecă.

Lumină. Devreme, seara.
Voci pe scări.
Intră Mick şi Davies.)
DAVIES: Put! Auzi! Eu! Ţi-am povestit ce mi-a spus, nu-i aşa? Put! Auzi, aşa mi-a spus!
MICK: Tţ, ţţ, ţţ.
DAVIES: Aşa mi-a spus.
MICK: Nu 'puţi.
DAVIES: Sigur că nu!
MICK: Dacă ar fi adevărat, aş fi primul să-ţi spun.
DAVIES: I-am spus, i-am spus că el... i-am spus că ăsta nu-i ultimul cuvînt din povestea asta, omule! Să nu uiţi de fratele tău, i-am spus, ai să vii pe-aici, să-l pui la locul lui, aşa i-am spus. Nu ştie el ce-a dezlănţuit, făcînd una ca asta, făcîndu-mi mie una ca asta. I-am spus, i-am spus că o să vină pe-aici fratele dumitale, o să vină pe-aici, el are minte la cap, nu ca dumneata.
MICK: Ce vrei să spui?
DAVIES: Ha?
MICK: Vrei să spui că fratele meu n-are minte?
DAVIES: Cum? Vreau să spun că dumneata ai unele idei în privinţa casei, toată... toată decoraţia, înţelegi? Vreau să spun că n-are nici un drept, să-mi dea mie ordine. Primesc ordine de la dumneata, îmi fac treaba ca îngrijitor pentru dumneata, vreau să spun că dumneata mă respecţi... Nu mă tratezi ca pe o otreapă... Noi amîndoi putem... noi amîndoi putem şti cîte parale face el, de fapt.
(Pauză.)
MICK: Ce-a spus atunci cînd i-ai spus că ţi-am oferit slujba de îngrijitor?
DAVIES: A... A spus... a spus ceva că... a spus că el stă aici. MICK: Da. Asta-i o problemă, nu crezi?
DAVIES: Problemă?! Asta-i doar casa dumitale, nu? Dumneata-l laşi să stea aici. MICK: Cred c-aş putea să-i spun să plece, DAVIES: Aşa zic şi eu,

MIGK: Da. Aş putea să-i spun să plece. De fapt eu sînt proprietarul. Pe de altă parte, el este chiriaş legal. Să-i trimit o notificare, înţelegi ce vreau să spun. E o chestie de procedură, asta e. Depinde de cum socoteşti această cameră. Vreau să spun că depinde, dacă o socoteşti cameră mobilată sau nemobilată. înţelegi ce vreau să zic?
DAVIES: Nu, nu-nţeleg.
MICK: Toată mobila asta, vezi, care-i aici, înăuntru, e a lui, afară de paturi, bineînţeles. Aşa

că e... e o adevărată problemă juridică, asta e.
(Pauză.)
DAVIES: Iţi spun eu c-ar trebui să se ducă înapoi de unde a
venit.
MICK *(se întoarce şi se uită la Davies):* De unde a venit? DAVIES: Da.
MICK: Şi de unde a venit? DAVIES: Păi... El... el... MICK: Te cam întreci cu măsura uneori, nu crezi?
(Pauză. Apoi, brusc.)
Ei bine, oricum, aşa cum stau lucrurile, nu mi-ar displăcea să ne apucăm să punem casa asta la punct.
DAVIES: Asta am vrut să aud!
MICK: Nu, nu mi-ar displăcea.
(Se întoarce să-l scruteze pe Davies.)
Numai că ar trebui să fii într-adevăr atît de priceput,
pe cît spui.
DAVIES: Ce vrei să zici? MICK: Ei bine, ai spus că eşti decorator de interioare. Zic
că ar trebui să fii într-adevăr unul priceput. DAVIES: Un ce? MICK: Ce vrei să spui cu „un ce"? Decorator. Decorator de
interioare. DAVIES.- Eu? Cum adică? N-am făcut niciodată aşa ceva.
N-am fost niciodată aşa ceva. MICK: Niciodată, ce?

DAVIES: Nu, nu, nu eu, dom'le. Nu sînt decorator de interioare. Am fost prea ocupat. Am avut prea multe alte lucruri de făcut, înţelegi. Dar... dar aş putea oricînd să mă apuc de tot soiul de treburi... să-mi... dă-mi puţin răgaz să mă deprind.
MICK: Nu vreau să te deprinzi. Vreau un decorator de interioare de prima mînă, cu experienţă. Credeam că eşti unul.
DAVIES: Eu? Stai o clipă... stai o clipă... ai greşit omul!
MICK: Cum aş fi putut să greşesc omul? Eşti singurul om cu care am vorbit. Eşti singurul om căruia i-am vorbit despre visurile mele, despre dorinţele mele cele mai tainice, eşti singurul căruia i-am vorbit. Şi ţi-am vorbit numai pentru că am înţeles că eşti decorator de interioare şi de exterioare, decorator de profesie, experimentat şi de prima mînă.
DAVIES: Uite ce e...
MICK: Vrei să spui că n-ai şti cum să potriveşti carouri de linoleum culoarea oului de raţă, arămiu şi pergament, şi să repeţi aceste culori în zugrăveala pereţilor?
DAVIES: Uite ce e, unde vrei să ajungi?...
MICK: N-ai fi în stare să decorezi o masă de lemn de tec cu furnir, un fotoliu îmbrăcat în tweed de culoarea fulgilor de ovăz şi o canapea cu ramă de fag şi pernă tapisată cu segras împletit?
DAVIES: Niciodată n-am spus aşa ceva!
MIGK: Isuse! Trebuie să-mi fi făcut o părere greşită!
DAVIES: Niciodată n-am spus aşa ceva.
MICK: Eşti un impostor ordinar.
DAVIES: N-are rost să-mi spui asemenea lucruri. M-ai angajat ca îngrijitor. Trebuie să-ţi dau o mînă de ajutor, asta-i tot, pentru o leafă... pentru o leafă mică, niciodată n-am spus nimic în privinţa asta... Şi dumneata începi acum să mă numeşti în fel şi chip...
MICK: Dar cum te cheamă?
DAVIES: Nu-ncepe iar...
MICK: Cum te cheamă de fapt?
DAVIES: Numele meu adevărat e Davies.

MIGK: Şi sub ce nume circuli?

DAVIES: Jenkins!
MIGK: Ai două nume. Ce să mai spun de alte chestii! Dă-i drumul. De ce mi-ai spus toată ticăloşia asta, cum că ai fi decorator de interioare? DAVIES: Nu ţi-am spus nimic. Vrei sau nu vrei să asculţi ce-am de spus?
(Pauză.)
El e cel care ţi-a spus. Fratele dumitale a fost cel care trebuie să-ţi fi spus. E sărit! Ţi-ar spune orice, numai din răutate, de sărit ce e. E un aiurit, el e cel care ţi-a spus.
(Mick merge încet spre el.)
MIGK: Cum ai spus că e fratele meu?
DAVIES: Cînd?
MICK: Că e cum?
DAVIES: Eu?... Hai să vorbim drept...
MICK: Sărit? Cine-i sărit?
(Pauză.)
L-ai făcut pe fratele meu sărit? Pe fratele meu? Asta-i de-a dreptul... de-a dreptul obrăznicie, să-mi spui aşa ceva, nu crezi? DAVIES: Dar el singur o spune!
(Mick umblă încet în jurul lui Davies, privindu-l. ti înconjoară o dată.)
MICK: Ce om ciudat eşti dumneata, nu? Eşti într-adevăr ciudat... De cînd ai pus piciorul in casa asta, n-au fost decît necazuri şi-ncurcături. Zău! Nu pot lua de bun nimic din tot ce spui. Orice cuvînt pe care-l rosteşti poate fi întors în fel şi chip. Cele mai multe din spusele dumitale sînt minciuni. Eşti violent, eşti capricios, eşti un om de la care nu ştii la ce să te aştepţi. Nu eşti decît o fiară, la o adică. Un mitocan. Şi ca să-i punem capac, puţi de la vanga curului pînă-n zori de zi. Ascultă aici. Vii încoace şi zici că eşti decorator de interioare, drept care

eu te angajez — şi dumneata? Ţii un lung discurs despre toate recomandările pe care le ai acolo, devale, la Sid-cup şi, ce se întîmplă? N-am băgat de seamă să te fi dus devale, la Sidcup, ca să le aduci. E cît se poate de regretabil, aşa că o să mă văd silit să-ţi plătesc preavizul pentru serviciile dumitale de îngrijitor. Uite o juma' de dolar.
(Se caută prin buzunare, scoate o monedă de o jumătate de coroană şi o aruncă, la picioarele lui Davies. Davies stă nemişcat. Mick merge spre soba de gaz şi apucă statuia lui Budha.)
DAVIES *(încet):* Foarte bine... va să zică aşa... aşa... dacă asta-i ce vrei... MICK: Asta-i ce vreau!
(Izbeşte statuia lui Budha de soba de gaz. O face ţăndări. Vorbeşte cu veliemenţă.)
Oricine ar putea crede că n-am decît casa asta ca să-mi bat capul cu ea. Dar mai am o grămadă de alte lucruri cu care să-mi bat capul. Alte lucruri. O grămadă de alte chestii care mă interesează. Trebuie să-mi pun pe picioare propria mea afacere, nu-i aşa? Trebuie să mă gîndesc, să mă extind... în toate direcţiile. Nu pot sta liniştit. Eiisînt, tot tinrrmHn mişcare. Sînt tot timpul... în mişcare... Trebuie să mă gîndesc la viitor. Nu-mi bat capul cu casa asta. Nu mă interesează. Să-i poarte de grijă fratele meu. S-o amenajeze el, s-o decoreze, să facă ce vrea cu ea. Nu-mi pasă. Am crezut că-i fac un hatîr, că-l las să stea aici. Dar el are ideile lui. Lasă-l să le aibă. O să mă las păgubaş.
(Pauză.) DAVIES: Şi cu mine cum rămîne?
(Tăcere. Mick nu se uită la el. Se aude o uşă, trîntindu-se. Tăcere. Cei doi nu se mişcă.

Intră Aston. închide uşa,intră în cameră şi-l priveşte pe Mick în faţă. Se uită unul la altul. Amîndoi zîmbesc uşor.)
MICK *(Incepind să-i vorbească lui Aston):* Ascultă... ăă...
(Se opreşte, se îndreaptă spre uşă şi iese. Aston lasă uşa deschisă, trece In spatele lui Davies, vede statuia lui Budha spartă şi se uită o clipă la cioburi. Apoi se duce la palul său, îşi scoate pardesiul, se aşază, ia şurubelniţa şi ştecărul şi începe să meşterească.)
DAVIES: M-am întors doar ca să-mi iau pipa.

ASTON: A, da.
UAVIES: Am ieşit şi... după ce-am mers puţin... deodată...
mi-am dat seama... ştii... că nu am pipa. Aşa că m-am
întors s-o iau...
(Pauză. Merge spre Aston.)
Ăsta nu-i acelaşi ştecăr, nu-i aşa, pe care...? *(Pauză.)*
Încă n-ai izbutit să faci nimic cu el, ai?
(Pauză.)
Ei bine, dacă dumneata... ii dai înainte... după părerea mea, cred că o să...
(Pauză.) Ascultă...
(Pauză.)
N-ai vrut să spui, nu-i aşa, că put, nu-i aşa?
(Pauză.)
Nu-i aşa? Mi-ai fost prieten bun. M-ai găzduit. M-ai găzduit, nu mi-ai pus întrebări, mi-ai dat un pat, mi-ai fost un prieten adevărat! Ascultă. Am stat şi m-am gîn-dit de ce am făcut tămbălău noaptea. A fost din pricina curentului, ştii, mă trăgea cînd dormeam, mă făcea să mă agit în somn fără ca să ştiu, aşa că m-am gîndit, vreau să spun că dacă dumneata mi-ai da patul dumitale

şi l-ai lua pe-al meu, nu-i chiar aşa de mare deosebirea între ele, sînt de acelaşi fel, dacă ar fi să-l am pe-al dumi-tale, dumneata dormi în orice pat, aşa că ia-l pe al meu, eu îl iau pe al dumitale şi totul va fi-n regulă, n-o să mai stau în curent, ştii, vreau să zic că dumitale nu-ţi pasă de puţin curent, dumneata ai nevoie de puţin aer, pot să înţeleg, dumneata care ai fost atunci în locul acela, cu toţi doctorii ăia şi cu tot ce ţi-au făcut, cînd ai stat închis acolo, cunosc eu locurile alea, e prea cald, ştii, e întotdeauna prea cald, mi-am băgat şi eu odată nasul într-un loc din alea, aproape că m-am sufocat, aşa că socotesc că asta-i cea mai bună soluţie, schimbăm paturile şi pe urmă ne-am putea apuca de ce-am vorbit, aş îngriji de casă pentru dumneata, aş supraveghea-o pentru dumneata, pentru dumneata, dacă-ţi place, nu pentru celălalt... nu pentru... pentru fratele dumitale, ştii, nu pentru el, pentru dumneata, o să fiu omul dumitale, spune o vorbă, spune numai o vorbă...
(Pauză.)
Ce părere ai despre ce ţi-am spus?
(Pauză.)
ASTON: Nu. în patul ăsta îmi place să dorm.
DAVIES: Dar nu înţelegi ce vreau să spun!
ASTON: Oricum, ăla e patul fratelui meu.
DAVIES: Al fratelui dumitale?
ASTON: De cîte ori stă aici. Ăsta e patul meu. E singurul
pat în care pot să dorm. DAVIES: Dar fratele dumitale a plecat! A plecat!
(Pauză.)
ASTON: Nu. N-aş putea să schimb paturile.
DAVIES: Dar nu înţelegi ce vreau să spun!
ASTON: Oricum, o să fiu foarte ocupat. Trebuie să construiesc şopronul. Dacă nu-l fac acum, nu-l mai fac niciodată. Pînă nu-i gata, nu pot să mă apuc de altă treabă.
DAVIES: Am să-ţi dau o mînă de ajutor să-ţi construieşti şopronul, asta am să fac!
(Pauză.)

Am să-ţi dau o mînă de ajutor. 0 să-l facem amîndoi, şopronul ăla, împreună ! Ştii, îl isprăvim cît ai zice peşte! înţelegi ce spun?
(Pauză.)
ASTON: Nu. Pot să-l fac singur.

DAVIES: Dar ascultă. Sînt cu dumneata, o să rămîn aici, trebuie să fac asta pentru dumneata.
(Pauză.)
O să-l construim Împreună...
(Pauză.)
O să schimbăm paturile...
(Aston se duce spre fereastră şi stă cu spatele la Davies.)
Vrei să zici că mă dai afară? Nu poţi să faci una ca asta! Ascultă, omule, eu nu mă supăr, înţelegi, nu mă supăr, voi rămîne, nu mă supăr, să-ţi spun ce, dacă nu A'rei să schimbăm paturile, lăsăm lucrurile aşa cum sînt, o să stau tot în patul ăla, poate că găsesc o bucată mai bună de sac, dacă vrei, ca să mă ferească de curent, asta va fi de ajuns, ce spui, lăsăm lucrurile cum sînt?
(Pauză.)
ASTON: Nu. DAVIES: De ce... nu?
(Aston se întoarce să-l privească.)
ASTON: Faci prea mult tămbălău noaptea. DAVIES: Dar... dar... vezi... ascultă... ascultă aici... vreau să zic...
(Aston se întoarce la fereastră.) Ce-am să mă fac? *(Pauză.)*

Ce-am să mă fac?
(Pauză.)
Încotro s-o iau, unde să mă duc?
(Pauză.)
Dacă vrei să plec... am să plec. Doar o vorbă să spui.
(Pauză.)
Ştii ceva... pantofii ăia... pantofii ăia pe care mi i-ai dat, par destul de buni... sînt buni... Poate că aş putea... porni devale...
(Aston rămlne nemişcat la fereastră, cu spatele la el.)
Ascultă... dacă eu... m-aş duce acolo... dacă ar fi să... să-mi iau hîrtiile... ai vrea... m-ai lăsa... m-ai lăsa să ... dacă aş ajunge acolo... şi mi-aş lua...
(Tăcere îndelungată.) CORTINA